

podoba veselj

Tudi v casodopustov
bo Občina delovala

Za zaslugo gazdov
v naši sosescini

Vidkova in
podlunjski delavci
z vsaki vestno

Vredni delavci
podprejo našo

NAGRAJENE FOTOGRAFIJE

z natečaja Turističnega društva Trzin za najlepše trzinske zimske fotografije

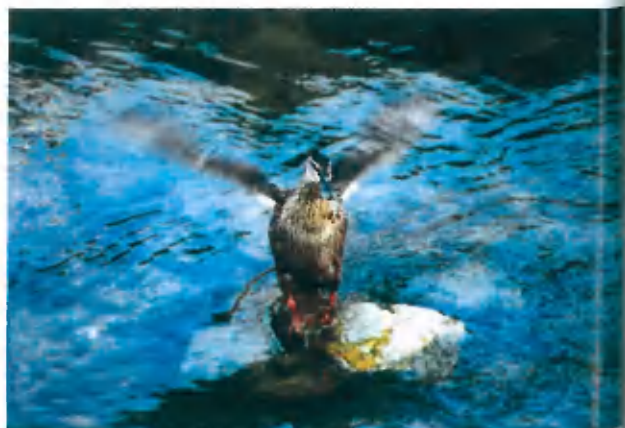

1. nagrada: Mira Bafob

2. nagrada: Jana Urbas

3. nagrada: Robert Ferbežar

V teh poletnih dneh se res pileze pogled na hladne dni, ko je Trzin prekrivala bela odeja!

POČITNICE JE TREBA IZKORISTITI

Počitnice so tisti čas, ki se ga v naprej vsi veselimo, ko pa minejo, pa je marsikdo razočaran, hkrati pa se vsi strinjamo, da v vsakem primeru prehlirajo minejo. To je čas, ko doma ne moreš opraviti nečene stvari, kot bi želel, saj so vsi tisti, ki bi jih potreboval, že na dopustu, tistim, ki jih nadomeščajo, pa se v vselem pričakovanju dopusta ali pa v soparni vročini ne da kaj dosti migati. Ko skušaš opraviti kakšno stvar, si razočaran in tudi vate se pritohtopajo skomine po počitnicah, še zlasti, če ob tem še razmišljaš, kako se imajo prav zdajle drugi kje na morju dobro. Ne preostane ti drugega, kot da vse skupaj pušiš in še sam poskušaš pobegniti iz »sivega« vsakdana.

Počitnice pa jemljemo vsak po svoje. Nekaterim je najpomembnejše to, da nič ne delajo. Da spijo, jedo in pijejo in nato spet spijo, molijo vse štiri od sebe in

se izogibajo celo miselnim napotom. Nerodno pri takih počitnicah je, da se moraš vseeno vsake toliko časa vsaj malo premakniti, pa tudi marsikdo od tvojih »najbližjih« lahko v takem dobi poplavo idej, kako bi te bilo mogoče izkoristiti iz »milijon drobnimi pravili« ali pa kako se te da drugače učinkovito zamoriti.

Če se znamo prepustiti trenutku in uživati tudi v drobnih stvareh, bodo naše počitnice uspešne in lepe, kjerkoli že bomo. Če pa bomo hlastali samo za velikimi stvarmi tu doživeti, pa bomo zelo verjetno razočarani.

Drugi so za aktivne počitnice. Tovrstne počitnice ponujajo cel kup možnosti. Lahko postoriš vse tisto, kar si že pol leta odlašal, ali pa si tistega v predhodnem času niti v sanjah nisi mogel privoščiti. Po takšnih počitnicah si na koncu prav gotovo tako utrujen, da si samo

želiš, da bi jih bilo konce in da bi se lahko v službi spet spočil in sanjnil o novih počitnicah.

Aktivne počitnice so lahko tudi takšne, da se podaš po svetu, na morje, v gore in tam nabiraš izkušnje, kilometre, nova spoznanja ali pa se preprosto poskušaš živeti v neki nov način življenja. Takšnih počitnic si želi velika večina ljudi, kako so na koncu

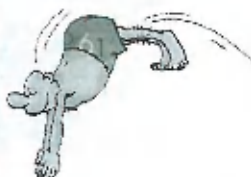
zadovoljni z njimi, pa je najpogostejše povezano s tem, koliko denarja za to porabijo. Takšne počitnice so lahko sicer tudi zelo poceni, vendar potrebuješ kar največ iznajdljivosti, idej, znanja in pogosto tudi potrpežljivosti, še zlasti pa trpežnosti. Če tega ni, na koncu verjetno ne bomo tako zadovoljni, kot smo si sprva želeli. Druga možnost je, da smo pripravljeno odšteti več denarja. Ta pa je lahko zelo draga dobrina. Hitro se vprašaj, če si za to, kar si plačal, res dobil ustrežno uslugo in povračilo. Zelo rado se zgodijo, da se nam tisto, kar smo nazadnje dobili, zdi predrago in da bi jo lahko odnesli ceneje. Če denar ni problem, pa se nam pogosto zazdi, da so jo drugi odnesli boljše, da so se bolj zabavali in da ravno pri nas ni bilo vse tako »naj« kot mogoče pri znanih. Na koncu lahko celo spoznaš, da si sicer zmetal precej denarja, vse skupaj pa te je pustilo kar preveč hladnega in nepočetnega. Tudi najdražji aranžma, v katerem je vse poskrbljeno in vse izpiljeno od A do Ž, ni jamstvo, da te bodo takšne počitnice zadovoljile in osrečile. Pogosto samo pričakovanja niso zadosti. Tudi sami moramo s seboj prinesiti vsaj nekaj dobre volje in prilagodljivosti. Seveda pa je ob kakršnih koli po-

čitnicah vedno treba računati na Murpheyev zakon, ki pravi, da grede stvari najraje narobe in da nikoli ni tako slabo, da ne bi moglo iti še slabše. To se še zlasti rado zaplete pri vremenu, pri nesrečnih naključjih, pozabljivosti, organizacijskih pomankljivostih itn.

Ampak kakor koli že, tudi taktat, ko se nam na počitnicah dogajajo čudne stvari in se nam vse, kar smo si želeli in načrtovali, sfizi, se lahko zasmejejo in rečemo, da bi bilo lahko še slabše in da smo si spremembe pravzaprav želeli. Tudi ob najrazličnejših zapletih, z izjemo tragičnih, se lahko zabavamo in smejimo sami sebi in neumnosti drugih ljudi. Če se znamo zasmejati tudi svojim tegobam, nam bo prav gotovo vsaj za polovico boljše in počitnice bodo verjetno precej bolj uspešne, kot če bi se zmrdovali nad vsako malenkostjo.

Če obvladamo to umetnost, nam bodo počitnice nekaj prinesle in pomenile, pa četudi ostanemo doma in noge namačkamo v škalu vode. Zavedati se moramo, da smo si počitnice želeli, ker smo se hoteli za nekaj časa iztrgati skrbem in obveznostim monotonega vsakdanjika. Če se znamo prepustiti trenutku in uživati v drobnih stvareh, bodo naše počitnice uspešne in lepe, kjerkoli že bomo. Če pa bomo hlastali samo za velikimi stvarmi in doživeti, pa bomo zelo verjetno razočarani. Mogoče nam bodo sosedje nekoliko nevoščljivi, če si bomo privoščili drag dopust, ni pa nujno, da se bomo vrtni obogatili in zadovoljni. Tudi pri takem dopustu se moramo znati »pocerkljati«, prisluhnti sebi in svojim spremljevalcem, včasih malo stisniti zobe in se prepustiti loku, zraven pa moramo predvsem na vse nepredvidene zaplete gledati z veselo strani. Kakršne počitnice si boste že izbrali, uživajte na njih in si naberiite novih možnosti za jensekse izzive.

Urednik

(foto: Miro Štebe)

ODSEV - glasilo Občine Trzin

Glavni in odgovorni urednik: Miro Štebe

Namestnica odgovornega urednika: Mateja Erbulj

Tehnični urednik: Emil Pevec

Urednik fotografij: Jože Seljak

Trženje: Jolica Valenčič

Lektoriranje (razen Uradnega vestnika): Marija Lukan

Ostali sodelavci uredništva: Simon Fink Jugović, Tone Ipavec, Urša Mandeljc, Petra Musič, Ana Oblak, Viktorija Pečnikar - Oblak, Tanja Prelovec, Mirjam Štih, Mojca Trček, Jana Urbas, Peter Zalokar, Andrej Zupanc

Tisk: Marko Ravnikar sp., Domžale

Naklada: 1200 izvodov

Glasilo Občine izhaja enkrat mesečno in ga dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in podjetja v Trzinu.

Naslednja številka Odseva izide 20. septembra 2003. Vaše prispevke pričakujemo v uredništvu najkasneje do 10. septembra na naslov: **Odsev, Mengeška 9, 1236 Trzin** ali na elektronski naslov odsev_96@hotmail.com

Uradne ure v uredništvu:

Vsako sredo od 17. do 19. ure v prostorih uredništva, v prvem nadstropju stare osnovne šole v Trzinu (Mengeška c. 22/1)

☎: (01) 564 45 67 ☎: (01) 564 45 68

Slika na naslovnici:

Uživati je treba tudi v drobnih stvareh.

Ž
U
P
A
N
O
V

KOTIČEK

Ar precej časa sem razmišljal o tem, k s čim naj napolnim ta poletni županov kotiček, ki bo objavljen v dneh, ko bo marsikateri izmed možnih bralcev že na dopustu oziroma počitnicah. Ali naj zastavim resno in skušam biti čim bolj moder; naj raje podam nekakšno poročilo o tem, kaj vse trenutno gradimo v Trzinu in zakaj vse to gradimo ali pa morda v slogu vročih poletnih dni in hladnega piva natresem nekaj duhovitosti, če bi se mi seveda posrečilo? Ker pišem ta prispevek prav na dan, ko so se časopisi razpisali o tem, za kako dolgo so se na počitnice razšli slovenski poslanci, me je najprej imelo, da bi napisal nekaj o tem, da občine ni mogoče kar zapreti za mesec dni, četudi imajo tudi ljudje, ki so zaposleni v njej, enake pravice iz dela kot vsi drugi in enake želje po morju ali planinah. Pa sem si premislil, kajti povsem jasno je, da mora biti na občini tudi v najbolj vročih dneh vedno kdo navzoč in to niti ne samo med uradnimi urami. Ta »kdo« mora znati vsaj sprejeti in ustrezno protokolizirati vlogo, ki jo prinese na občino občan ali občanka in je bo po tem, morda čez nekaj dni, reševal referent, ki je trenutno na dopustu. Toda to je samo po sebi umevno in prav je, da je tako; zato o tem niti ni umestno veliko razmišljati ali pisati. Vse, kar je dopustno, je pravzaprav samo to, da računamo tudi na razumevanje vlagateljev, da je kljub vsemu le čas dopustov.

Sam v teh dneh morda še najvež razmišljam o tem, česar se na občini še nismo lotili, pa bi se že morali in bi bilo morda mogoče kaj od tega urediti vsaj v času po dopustih in tja do zime. In vedno znova se kar nekoliko zgrozim, ko ugotovim, koliko je tega, kar nas še čaka, pa bi moralo biti že včeraj narajeno. Žal pa se še vedno ubadamo zlasti reševanjem problemov, ki izhajajo iz preteklosti. Neverjetno je pravzaprav, koliko je bilo v Trzinu zgrajenih ulic, ki deloma ali ponekod kar v celoti potekajo po zasebnih zemljiščih, ne da bi se naši predhodniki potrudili in uredili razmerja z lastniki teh zemljišč. Danes je urejanje teh starih zaved neprimerno težje in bolj dolgotrajno.

Po drugi strani je vsak dan znova srečujemo z zahtevami in pripombami, ki izražajo popolnoma legitimne interese posameznih občanov in občank, le da se kdaj pa kdaj zgodi, da bi izpolnitev katere od teh zahtev tržila ob pravice in interese drugih posameznikov in največkrat potem občina poskuša delovati kot nekakšen posrednik, ki včasih tudi v povsem nemogočih primerih išče možnosti za kompromis in poravnavo med sprtimi stranmi. V zadnjem času imamo kar precej priložnosti za to, da se preizkušamo v takšni vlogi. Celo sami smo si naložili nekatere načrte, ki jih bomo lahko, po mojem prepričanju, v korist večine ob-

čank in občanov izpeljali samo pod pogojem, da nam bo uspelo doseči te vrste kompromise med nosilci različnih interesov znotraj naše občine. Kot župan se pri tem nenehoma učim in se hkrati izpopolnjujem v veščini, ki gotovo tudi meni večsih dela teže. To je potrpežljivost.

A naj bo dovolj o tem! Veseli me, da kljub vsemu marsikdo opazi in tudi pove, da vodstvo občine deluje v skupno korist in da se trudi najti tudi v spornih primerih rešitve, ki niso za nikogar v celoti izključujoče.

Pa sem hotel povedati samo to, da to počnemo tudi v teh vročih dneh, ko so zlasti naši šolarji, dljaki, študentje na zasluženih počitnicah. Naj torej izkoristim vsaj to priložnost, da vsem, ki so uspešno zaključili šolsko leto ali celo osnovno šolo, maturirali ali diplomirali, čestitam in jim zaželim čim več uspeha in sreče v nadaljnji karieri, naj bo to šola ali služba.

Prav vsem občankam in občanom, mladim, najmlajšim in starejšim pa želim lep dopust ali počitnice. Uživate, kjerkoli že boste: na morju, v hribeh, na kakšnem zanimivem potovanju ali doma! Izkoristite dopust za to, da si naberele novih moči in vzdržljivost za nove naloge!

Tone Peršak

DOBRO DELO JE TREBA TUDI POHVALITI

»Zakaj vedno samo kritizirate? Pohvalite vendar kdaj tudi tiste, ki se »v ozadju« trudijo, da bi bila naša občina lepša in prijaznejša do svojih prebivalcev in tudi gostov.« Ta očitek smo že nekajkrat slišali. Naši bralci nas opozarjajo, da naj pohvalimo tiste, ki tako prizadevno urejajo cvetlična korita na mostovih preko Pšate in Motnice ter cvetlične grede na nekaterih vidnejših mestih v Trzinu, predvsem na vstopih v naselje. Le redki vedo, da tistim, ki skrbijo za lepšo podobo Trzina, v času suše ponoči pomagajo gasilci s svojim novim avtom pri zalivanju žejnih cvetličnih nasadov. Prav gotovo pa ni posebnan veliko tistih, ki bi kdaj priznali, kako veliko je v občini zelenic in obcestnih trat, ki jih je potrebno pokositi in urediti, in si tisti, ki jih urejajo, res zaslužijo priznanje.

Telefonske številke
Občine Trzin so:

**564 45 44, 564 45 43,
564 45 50 in 564 45 49**

Fax:

564 17 72

Elektronska pošta:
info@obcina-trzin.si

Domača stran na internetu:
http://www.obcina-trzin.si/

9. SEJA OBČINSKEGA SVETA PREDDOPUSTNIŠKA SEJA OBČINSKEGA SVETA JE BILA JEDRNATA

Juljska oz. 9. redna seja občinskega sveta, ki je bila zadnja pred poletnimi počitnicami občinskega vodstva, je bila sorazmerno kratka, vendar so svetnice in svetniki obravnavali kar nekaj tem, ki bodo v prihodnje vplivale na življenjske pogoje v našem kraju.

Podrobnejši pravilnik o štipendiranju

Najprej so se pomudili ob sprejetju dopolnjenega pravilnika o štipendiranju v občini. Tak pravilnik je občina sicer že imela, vendar je bil preveč splošen in na nekaterih področjih nedorečen, zato se je komisija za dodeljevanje štipendij večkrat znašla v dilemah. Prav zaradi tega je bilo treba nekatera merila natančneje opredeliti. V razpravi so se predvsem člani liste Za zeleni Trzin zavzemali, da bi med gojiti, ki prevladujejo pri izbiri štipendistov, v večji meri upoštevali tudi socialni položaj kandidatov, saj so menili, da je dodeljevanje štipendij bolj socialna kategorija, vendar so predstavniki občine, še zlasti pa g. župan, poudarjali, da štipendije za dijake in študente iz revnejših družin zagotavlja država, občina pa se je odločila, da bo s štipendijami pomagala predvsem boljšim in uspešnejšim dijakom in študentom, eden od dejavnikov pa je tudi to, koliko so kandidati dejavni v družbenem življenju Trzina. G. Peršak je tudi povedal, da je naša občina na tem področju sorazmerno radodarna, saj je kar precej občin, ki štipendij ne podeljujejo. Če bi gledali v odstotkih, koliko štipendij podeli naša občina na število svojih prebivalcev, pa bi morali biti tudi zadovoljni, saj krepko izstopamo iz povprečja. Občina Domžale tako na primer deli letno kakih 30 štipendij, če bi želeli doseči tak odstotek, kot ga imamo v Trzinu, pa bi jih morala kar 90. V nadzornem odboru občine so menili, da bi moral biti pravilnik za dodeljevanje štipendij še bolj precizen, vendar so svetnice in svetniki nazadnje z večino glasov podprli predlagani pravilnik.

Prodaja občinske zemlje

Pri drugi točki so se člani in članice občinskega sveta strinjali, da občina proda dele manjših parcel ob desnem bregu Pšate nekaterim prosilcem, ki bi tako zaključili svoje parcele z zemljišči, ki mejijo nanje in jih že tudi več ali manj izrabljajo

v svoje namene. Gre za zemljišča, v katerih ni nikakršnih infrastrukturnih vodov in tam tudi niso načrtovani. Pravzaprav so to ozki pasovi zemlje, ki jih drugače ni mogoče uporabiti. Pri enem od zemljišč, za katero je zaprosila ena od irzinskih družin, pa je občinski svet sklenil, da je bolje, če jo občina odda v najem, saj bi tam v prihodnje mogoče potrebovali zemljo za urejanje komunalnih povezav. Ob tem je g. župan povedal, da se je v letih 2001 in 2002 na občino obrnilo več občanov, ki so se zavzemali za odkup posameznih zemljišč v lasti občine. Najpogosteje želijo na ta način zaokrožiti svojo posest z manjšimi deli občinskih zemljišč. Na občini so več takšnih prošelj zavrnili, ker so ocenili, da ni dobro razkosavati zemljišč in da je treba najprej preučiti možnosti za drugačno rabo teh zemljišč. Na območju Mlak na primer v skladu s sklepom občinskega sveta ne prodajajo zemljišč, ki predstavljajo zelene površine, vse do spremembe zdaj veljavnih prostorskih pogojev za (isto območje).

Stališča o prlpombah občanov

Pri naslednjih dveh točkah so člani občinskega sveta seznanili s stališči strokovnih služb glede pripomb na predloga za spremembe zazidalnega načrta za industrijsko cono in predloga za spremembo prostorsko ureditvenih pogojev za območje novega dela Trzina oz. za območje Mlak. V obeh primerih gre pravzaprav za reševanje vprašanja mirujočega prometa. Kot je povedal župan, so stališča glede pripomb občanov svetnikom predstavili, da bi se v nadaljevanju postopka sprejemanja sprememb prostorskih dokumentov, to je v drugi obravnavi, ki bo prišla na dnevni red zasedanj občinskega sveta verjetno že na naslednji, septembrski seji, lažje odločili.

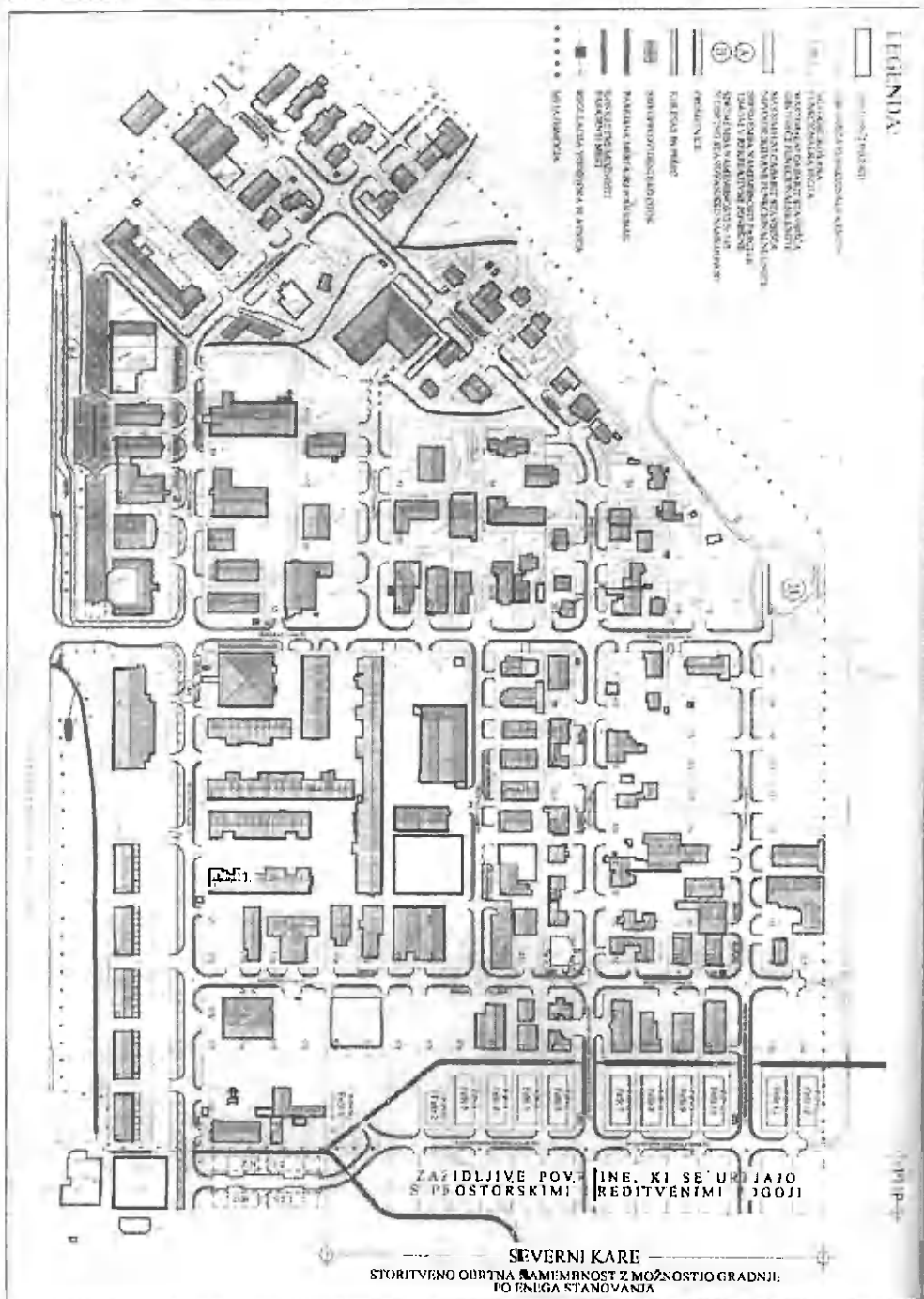
Glede pripomb, ki so jih sprejeli v zvezi s spreminjanjem prostorske ureditve obrno-industrijske cone, je predstavnica Regijske razvojne družbe Vera Rutar pojasnila, kako bi po njihovih ocenah lahko v skladu z željami občine in prebivalcev cone najbolje rešili probleme v zvezi s parkiran-

jem na tamkajšnjem območju. Največ težav z mirujočim prometom je tam v okolici piramide in pri velikem objektu ob ulici Molnica, ki naj bi bil po prvih načrtih motel, zdaj pa je predelan pretežno v stanovanjsko zgradbo in mu Trzinci največkrat rečejo kar »grad«. Med razpravo smo slišali, da je za večino težav krivo dejstvo, da so investitorji pri številnih objektih v coni površine svojih parcel pozidali do te mere, da je tam zmanjkalo prostora za parkiranje. Po prvotnih načrtih naj bi namreč vsak objekt v coni stal na parceli, ki bi imela tudi t.i. funkcionalno zemljišče, namenjeno tudi parkiranju avtomobilov tamkajšnjih stanovalcev, zaposlenih in tudi strank v tamkajšnjih poslovnih objektih. Ker so poslovni objekti v coni pogosto tako veliki, da pokrivajo večji del parcel, na katerih stojijo, si zaposleni in gostje v tamkajšnjih podjetjih pomagajo s parkiranjem na sosednjih parcelah, pogosto tudi na zelenicah in drugih občinskih zemljiščih.

Občina je večini podjetjem in lastnikom parcel, kjer je možno zagotoviti dodatna parkirna mesta, ponudila v podpis pogodbe o ureditvi takšnih parkirnih mest. Nekateri so na takšne zakupne pogodbe pri-

Za več parkirišč v Mlakah

Stališča do pripomb iz javne obravnave in iz obdobja javne razgrnitve predloga spremembe prostorsko ureditvenih pogojev na območju Mlake je občinskemu svetu pojasnil direktor podjetja Locus g. Leon Kobetič. Dejal je, da z novim predlogom posegajo samo na področje možnosti za ureditev parkiranja na območju naselja

Mlake, pripomb, ki so se nanašale na področje spremembe rabe prostora, gradnjo novih pomožnih objektov in podobno niso upoštevali, saj se predlagane spremembe nanašajo le na vprašanje mirujočega prometa. Dejal je, da s predlaganimi rešitvami nikjer ne posegajo na obstoječe zelence. Zavzemajo se zgolj za ureditev dodatnih parkirnih mest ob obstoječih prometnicah in še to tam, kjer je to mogoče. Praviloma predlagajo vzdolžno parkiranje, minimalna širina vozišča za potrebe vzdolžnega parkiranja pa mora znašati 7,5 m. Dodatna parkirna mesta naj bi po najnovjšem predlogu uredili pri vrtcu, ob Mlakarjevi ulici, na obstoječih prehodih med Mlakarjevo in Prešernovo ulico ter med Prešernovo in Rebeljevo ulico, na koncu Prešernove in Mlakarjeve ulice ter ob Kidričevi ulici. Kolesarske steze naj bi uredili obojestransko ob Ljubljanski cesti, enostransko, vendar dvosmerno ob Mlakarjevi cesti do križanja z Ulico Rašiške čete ter po Ulici Rašiške čete za povezavo do športnega parka, ob Kidričevi cesti pa naj bi uredili enostransko dvosmerno cesto za povezavo do OIC. Nove pločnike naj bi zgradili obojestransko ob Ljubljanski cesti tam, kjer jih še ni, pa tudi enostransko ob Kidričevi cesti za povezavo do OIC Trzin.

stali in na občinskem svetu so se strinjali, da naj bi jim s podpisom pogodb za nedoločen čas omogočili legalizacijo takšnih dodatnih parkirišč. Zanimivo je, da je bilo med podjetniki v coni kar precej takih, ki na urejanje parkirnih mest na svojih parcelah niso pristali, strinjali pa so se, da občina na občinskih zemljiščih uredi parkirišča, ki pa naj bi jih potem oni izkoriščali izključno za lastne potrebe in za svoje stranke. Občina na take izključujoče predloge ne more pristati, hkrati pa so se na občinskem svetu tudi dogovorili, da na podaljševanje časa za podpisovanje novih pogodb ne bodo pristali. Ocenili so namreč, da so imeli vsi zainteresirani lastniki parcel zadosti časa za pristanek in da bi bili tisti, ki so sodelovali z občino in pogodbe že podpisali, v neenakopravnem položaju s tistimi, ki so gledali le na lastne koristi. Predstavnik Četrtnega odbora g. Brane Lap se je vseeno zavzel, da bi možnost za sklepanje najemnih pogodb še podaljšali oz. da bi vsem, ki že imajo parkirišča na občinskem zemljišču, dali še eno možnost za legalizacijo le teh.

Kje so meje IOC Trzin

Kot smo izvedeli, se je večina pripomb, ki so jih občani dali ob predstavitvi predloga spremembe zazidalnega načrta za industrijsko cono, nanašala predvsem na širjenje gradbenih parcel. Po predlogu, ki so ga predstavili, naj bi v coni dobili dodatnih 200 parkirišč. Še največ naj bi jih dobili na zemljišču med štiripasovno cesto proti Ljubljani in prvo vrsto objektov ob ulici Motnica.

Precejšen del razprave so svetnice in svetniki namenili tudi širjenju cone proti vzhodu in severu. Predvsem predstavniki liste Za zeleni Trzin so se zavzemali, da se cona ne bi širila še naprej proti gozdu, čeprav so v prostorskih planih že predvidene nove pozidave gozdnih površin ob robu cone. G. Franci Mušič je ob tem povedal, da so prvotno načrtovali precej večjo cono in da so predvideli, da bi bilo med območjem cone in ostalim delom Trzina e 200 m široko zeleno tamponsko območje gozda. Zdaj je med obema deloma Trzina še precej širše gozdno območje.

Med razpravo je bilo slišati, da razmišljajo tudi o ureditvi dodatnih parkirnih mest, ki bi jih po potrebi uredili na zemljiščih v lasti občine, pri tem pa bi morala upoštevati minimalen odmik vsaj štirih metrov od obstoječih stanovanjskih hiš, zavzemali pa naj bi se tudi za kar najširšo ohranitev obstoječih zelenih javnih površin. Pri peti točki dnevnega reda, ki so jo dodatno uvrstili na program, je Občinski svet pooblastil župana in občinsko upravo, da pripravi izjavo za pobudo ocene ustavnosti in zakonitosti prostorskega akta občine Trzin. Gre za to, da sta se dva občana obrnila na Ustanovno sodišče RS s pobudo za oceno zakonitosti odloka o prostorsko ureditvenih pogojih na območju naselja Mlake. Tam se je namreč eden od prebivalcev odločil za gradnjo prizidka k hiši, ki bi ga po površini lahko šteli kar za dodatno hišo. Prizidek, za katerega je investitor dobil gradbeno dovoljenje, naj bi zaradi svoje velikosti in bližine parceli sosedov tem zmanjšal bivalne razmere

Prizidek bo pravočasen

Pri predzadnji točki se je župan poročal, kako poteka plinifikacija Trzina, kako bodo posodabljali Lemčevo cesto in kako potekajo priprave za ureditev športnega parka. Največ pozornosti pa je namenil gradnji prizidka k osnovni šoli. Pri tem je na vprašanja svetnikov odgovarjal tudi predstavnik podjetja LIZ inženiringa Janez Sitar, ki opravlja dela in naloge nosilca investicijskega inženiringa pri gradnji prizidkov in posodabljanju osnovne šole Trzin. Udeležencem se je so zagotovili, da bo šola pravočasno pripravljena na začetek pouka v devetletki, slišali pa so lahko, da imajo pri zagotavljanju nemotenega dela pri tem kar precej težav.

Miro Štebe

POGOVOR Z ŽUPANOM OBČINE TRZIN G. ANTONOM PERŠAKOM TUDI V ČASU DOPUSTOV BO OBČINA DELOVALA

Čas dopustov se je začel, kar velja tudi za našo občino, vendar pa delo občine letos tudi v času, ko mu rečemo »pica dopustov«, ne bo zamrl. Prav o tem smo se pogovarjali s trznjskim županom na začetku rednega mesečnega pogovora.

»Moram reči, da je ta čas zaradi številnih naložb, pri katerih dela že potekajo ali pa se bodo vsak čas začela, za občino zelo napet. V Trzinu je zdaj veliko del in žal je zdaj pač tako, da se pri tako rekoč vsaki zadevi vsaj malo zapleta, in to terja od zaposlenih v občinski upravi, da ves čas zelo pozorno spremljamo dela, ki potekajo, pa čeprav naj bi bil ta nadzor v pristojnosti drugih. Moram reči, da nekateri izvajalci solidno delajo, je pa precej takih, da je pri njihovem delu potreben stalen in zelo pozoren nadzor. To zahteva od ljudi na občini, lahko bi rekel, maksimalno koncentracijo, še zlasti ker je naša občinska uprava majhna. V takih razmerah se odsotnost vsakega zaposlenega lahko zelo pozna in obremenjuje druge, vendar se bomo trudili, da občani pri tem ne bodo prikrajšani.

Posameznikov sicer za določen čas ne bo, vendar bomo poskrbeli, da te odsotnosti občanov ne bodo posebej prizadele.

Ali lahko izdate, kdaj greste na dopust vi in verjetno bo marsikaterega bralca tudi zanimalo, kje boste počitnikovali? Na dopust grem v avgustu, počitnikoval pa bom na Lošinj.

Zdaj po nekaterih trznjskih ulicah pospešeno razkopavajo in polagajo cevi za plinovod. Ali lahko bolj natančno poveste, kako bo plinifikacija potekala? Plinifikacija je v pristojnosti koncesionarja. Dela, kot ste opazili, so se že začela, v najkrajšem času naj bi stekla tudi po glavnem vodni na območju Jemčeve ceste. Koncesionar je odločen, da v tem letu poskrbi za povezavo plinovodnega omrežja v Mlakah z njihovim glavnim dovodnim

vodom. Težave so predvsem zaradi zapletov v Mengšu, kjer imajo težave pri oblikovanju proračuna. Gre predvsem za to, da so v vodstvu menške občine želeli, tako kot mi, da bi hkrati s polaganjem plinovoda celostno obnovili tudi infrastrukturo ulic, ki jih bodo zaradi polaganja plinovoda razkopavali, vendar pa se je pri tem zapletlo zaradi denarja, ki bi ga za to potrebovali. V zadnjem času se v Mengšu na tem področju nekaj premika, in upamo, da bodo tudi pri njih stvari stekle tako, da bo kar največ ljudi zadovoljnih. Pri nas takšnih problemov nimamo. V »spodnjem« delu Trzina zdaj polagajo plinovod. Tam ne nameravamo hkrati posodabljalati druge infrastrukture, kot bomo to naredili pri Jemčevi cesti. Izvajalci zdaj tam polagajo glavni vod, zraven pa urejajo tudi odtocne, od katerih bodo speljali sekundarne vode do posameznih odjemalcev. Upam, da bodo dela kar najhitreje kakovostno zaključili, tako da bodo preko razkopanih ulic lahko spet potegnili asfaltno prevleko. Kar se tiče Jemčeve ulice, pa bodo tam najprej razkopavali zaradi polaganja plinovoda, nato pa bomo poskrbeli še za posodobitev drugih infrastrukturnih vodov in tudi za ureditev cestišča. Ulico bodo najprej razkopali na eni strani in tam v zemljo

položili plinovodne cevi in z novimi zamenjali sedanje stare vodovodne cevi, ko bodo to zasuli, bodo razkopali drugo polovico cestišča in tam uredili meteorno kanalizacijo ter v zemljo položili cevi za elektriko in javno razsvetljavo. Gibanje bo po tistem delu ulice ves čas mogoče, vendar bo ovirano. Nekaj časa bo prehodna ena polovica ceste, nekaj časa pa druga. Ko bodo položili in zamenjali vse infrastrukturne vode, bodo poskrbeli še za ureditev cestišča. Upam, da bodo dela na Jemčevi cesti zaključili jeseni.

Drugo veliko gradbišče je pri osnovni šoli. Slišati je, da imate tam težave z izvajalci.

Treba je zelo jasno povedati, da imamo pri šoli težave s podjetjem, ki dela inženiring, in izvajalci, ki delajo projekte. Druge izvajalce pa moramo pohvaliti, da delajo zelo dobro, profesionalno in da tudi sami s svojimi izkušnjami marsikdaj uspešno rešujejo težave. Projekt za pridobitev gradbenega dovoljenja je narejen, saj drugače tega dovoljenja tudi ne bi dobili. Problem pa so podrobnosti in t.i. PZI – projekti za izvedbo del, kjer projektanti zamujajo. Inženiring izvaja podjetje, ki se ukvarja z gradnjo šol. Moram reči, da smo, ko smo se odločili za širjenje in posodabljanje šole, odločili prav za podjetje, ki je za to specializirano. Težava pa je v tem, da zdaj pred uvedbo devetletke po vsej Sloveniji posodabljalajo, širijo in gradijo nove šole in je to podjetje zasuto z delom. Zaposleni v tem podjetju so zelo obremenjeni z delom, in jim zmanjkuje časa in energije. Odnose z njimi smo zelo zaostriili. Tako rekoč dnevno pritiskamo na te projektante in podjetje. Neprestano jih »bombardiramo« z zahtevami in usklajevalnimi sestanki, tako da jih prav silimo, da se ukvarjajo z našim primerom. To jemlje tudi ljudem na občini precej ča-

sa in energije, moram pa reči, da smo tudi nekako nemočni. Kdo bi sicer rekel: »Zakaj pa ne prekinete pogodbe z izvajalcem?« To bi bila sicer rešitev, vendar pa bi to pomenilo ponoven razpis in iskanje novega izvajalca, kar pa bi vse skupaj zavleklo spet vsaj za pol leta. Kar se samega izvajanja del tiče, pa tam k sreči ni zamud. Pri tem neposrednim izvajalcem, ki gradi prizidek, pa imamo srečo. Dela zelo dobro in celo boljše, kot bi bilo glede na druge pogoje sploh mogoče pričakovati. Znano se prilagoditi in celo sami pomagajo pri usklajevanju dela s projektanti. Prepričan sem, da bo prizidek, s katerim bomo zagotovili pogoje za uvedbo devetlelike, dokončan v predvidenem roku.

Precej občanov se obrača na nas z vprašanjem, kdaj bodo stekla dela za ureditev športnega parka. Za športni park smo zdaj objavili razpis za izvedbo del in če pri tem ne bo zapletov, bodo dela stekla takoj, ko bo izvajalec izbran. Upam, da se bo to začelo konec avgusta ali v začetku septembra.

Svetniška skupina Za zeleni Trzin je pred časom dala pobudo za sprejem odloka, s katerim bi zavarovali gozd na območju med industrijsko cono in ostalim delom Trzina ter gozd na pobočju Ongra. Predloga niste uvrstili na dnevni red juljske seje, zakaj?

Najprej moram reči, da ima vsak občinski svetnik ali skupina svetnikov pravico in možnost predlagati sprejem ali popravek kakršnega koli akta, ki je v pristojnosti občine. Tu ni nobenega dvoma. Pri omenjenem predlogu pa je nekoliko vprašljiv izbrani postopek. Najbrž bi bila bolj normalna pot, da bi v okviru postopka za dolgoročni plan in na podlagi stališč in podlag, ki bi jih pripravil Zavod za varstvo naravnih dediščin ali pa tudi gozdna stroka predlagali, katere dele gozda bi namenili za posebne namene ali pa celo za rezervat. Nekaj tovrstnega gradiva smo od Zavoda za varstvo naravnih dediščin že dobili. Predlagani odlok pa vzbuja tudi več pomislekov. Zajeta so namreč tudi zemljišča, ki so sicer opredeljena kot kmetijska zemljišča in ne kot gozdna.

Tem sicer, da gozdarji pogosto pri svojih dokumentih določijo posamezna območja in se pri tem ne ozirajo na to, da nekatera zemljišča na tistem območju niso opredeljena kot gozd. To velja še zlasti, če takšna zemljišča ležijo obkrožena z gozdom. To ima lahko določene posledice tudi za lastnika, saj imajo kmetijska zemljišča isto ceno kot gozd. Opredelitev, kakršna je predlagana v predlogu odloka, bi ovirala lastnike zemljišč pri gospodarjenju z njimi, hkrati pa bi to pomenilo tudi obremenitev za občino. Ne gre za to, da bi se zelel izogniti temu, da bi občina dala nekdo sodnomo lastnikom zemljišč, ki bi jih

želela na nek način zavarovati. Gre za to, da je obseg, ki ga predlagajo predlagatelji odloka, tako velik, da bi to pomenilo preveliko breme za občino. Na leto naj bi v skladu s predlogom občina za odškodnine plačevala po 20 milijonov tolarjev, kar je po mojem odločno preveč. Te odškodnine naj bi plačevali tudi za zemljišča, kjer ni nobenih načrtov, da bi tam kdo kaj gradil. Na primer za območje na vrhu Ongra. Gozd je gospodarska kategorija in njegove funkcije niso ogozdeno, če se z gozdom normalno gospodariti. Menim, da je treba poskrbeti za zavarovanje zelenih površin, gozda in., vendar se mi ta predlog odloka zdi napisan preveč površinsko. Ne razmišljam o vrsti vprašanj, ki jih odpira. Na tistem območju je kar nekaj površin, kot sem že dejal, takšnih, da niso opredeljene kot gozd, na primer bajer je kmetijska površina. Vprašanje je tudi, ali je res potrebno za vse tiste površine zagotoviti neki poseben režim. Mislim tudi, da takšnega odloka ni mogoče sprejeti brez soglasja lastnikov tamkajšnjih zemljišč. Menim, da je treba z njimi doseči neki dogovor. Predlagateljem sem tako odgovoril, da njihove pobude ne zavračamo, predlagamo pa jim, da dobro premislijo o postopku, kako bi zadevo izpehali, še enkrat naj bi premislili o obsegu območja, ki naj bi ga odlok zajel, predvsem pa je treba dosegli dialog z ljudmi, ki bi bili s tem prizadeti.

Res je, da se je v preteklosti večkrat govorilo o zaščiti tistih območij, vendar so bili takrat drugačni časi. Nekako se je razmišljalo o tem, da gre pri tistih gozdnih bolj za skupno last. Nekaj zemljišč je bilo celo v lasti države in občine, vendar so jih potem v postopku denacionalizacije vrnilo upravljencem. Menim, da ni nikakršnega akta, ki bi doslej tisto območje razglasil za rezervat. Del območja na zahodu predlaganega varovanega gozda je, kot se mi zdi, sicer znotraj varovanega območja naravnega parka Dobeno. Gre predvsem za območje Ovčjege brda, za ostale predele pa za zdaj ni aktov, ki bi tista območja posebej zaščitili. Občina je naredila predlog za zaščito mokrišč in rastišč nekaterih rastlin. Posredovali smo ga Zavodu za varstvo naravnih dediščin in zdaj smo dobili njihov odgovor, s katerim nam v zaščito predlagajo območje bajerja, Ajdovskik kevderc in pa rastišče močvirskih tulipanov oz. žerjavčkov na severovzhodu občine. Poslali so nam tudi predlog, da naj bi del gozda med cono in Mlakami razglasili za gozd s posebnim namenom. Zanimivo pa je, da nam glede mokrišč, z izjemo bajerja, niso sporočili, da bi šlo za takšna mokrišča, ki bi jih bilo treba posebej zavarovati. Treba pa je vedeti, da občina ne more brez njihovih »predlogov« kar tako razglasiti nekega območja za zaščiten.

Bralci se obračajo na nas, da naj kdaj tudi kaj pohvalimo. Večkrat so nam predlagali, da naj pohvalimo tiste, ki skrbijo

za cvetlične nasade in zelenice v občini. Res je tudi, da smo slišali tudi očitke glede urejanja zelenic. Za tiste, ki se spomnijo, kako včasih v Trzinu ni bilo niti ene s cvetlicami zasajene javne površine, je pogled na sedanje pisane gredice prav osvežujoč. Nam lahko poveste kaj več o tem in kdo sploh skrbi za lepšo podobo našega kraja.

Tako je v pristojnosti občine. Dejansko pa za to skrbi izvajalec, ki smo ga izbrali v postopku izbiranja izvajalcev za urejanje zelenic in nasadov. Za ureditev cvetja na mostovih preko Pštate in še na enem mestu ob Mlakarjevi ulici skrbi Turistično društvo, druge gredice in zelenice pa urejajo izbrani izvajalci. Kadar je suša, za pomoč pri zalivanju cvetja zaprosimo tudi gasilce. Kot zasledujem, so zelenice in gredice kar dobro vzdrževane, seveda pa se vedno najde tudi kakšna zelenica, ki smo jo spregledali ali pa občani menijo, da bi jo morala urediti občina, pa pravzaprav ni v naši lasti ali pristojnosti. Čisto vsakega metra svoje površine občina ne more obdelati in skrbeti zanj. Tudi za hišami ob Kidričevi ulici, kjer živim, je pas zemlje proti tamkajšnjemu potoku, ki jo kosimo in urejamo lastniki tamkajšnjih hiš. To delam in delamo že 15 let, radi, pa mi nikoli ni prišlo na misel, da bi se obrnil na občino in zahteval od nje, da nam povrne stroške za to delo. To delamo tam vsi, ne da bi mislili na plačilo. Druge težave pa predstavljajo parcele, ki so državna last. Gre predvsem za zemljišče ob štiripasovnici. Tista zemljišča, ki po kvadraturi niso majhna, mi na naše stroške pokosimo po dvakrat na leto. Država je namreč zaradi pomanjkanja denarja to delo začela zamemarjati. Včasih so kosili po dvakrat na leto, zdaj pa le enkrat, zato to delo, da bi bila podoba našega kraja lepša, na naše stroške opravimo mi. Vemo pa še za širša zemljišča, ki so tudi v lasti države, pa jih nihče ne vzdržuje in bomo verjetno tudi zanje morali poskrbeti mi. Sicer pa je moj namen, da bi postopno izboljševali zunanji izgled občine, pa čeprav to tudi nekaj stane. Vsako leto spomladi se trudimo, da bi s cvetjem posadili še kakšno novo površino. Nekateri ljudje to opazijo in pohvalijo, seveda pa so tudi taki, ki jim to ni mar. Vseeno pa menim, da je vsem vsaj nekaj do tega, da bi živeli v prijetno urejeni občini.

ZA ZAŠČITO GOZDOV V NAŠI SOSEŠČINI

V Sloveniji gozd pokriva 56 odstotkov površin, v občini Trzin pa se razteza na 41 odstotkih površin oziroma na 350 od skupno 860 ha, kolikor po površini meri naša občina. Lahko rečemo, da je z gozdom pokrita približno tretjina trzinske občine, kar niti ni tako slabo, in pomeni veliko bogastvo, ki pa se ga kar premalo zavedamo. Gozd namreč nima le gospodarskega pomena, na katerega najprej pomislimo in ga tudi najbolje poznamo, gozd ima tudi izjemen pomen pri ohranjanju zdravega naravnega okolja. Gozdovi so pljuča naše Zemlje, čistijo zrak in oskrbujejo naš planet s kisikom. Hkrati gozdovi tudi varujejo plodna tla pred erozijo in preostriimi klimatskimi spremembami, uravnavajo temperature ozračja ter čistijo vodo in uravnavajo enakomerni odtok padavinskih voda v vodotoke. Gozdovi tudi omogočajo razvoj in življenje številnih živih bilij, hkrati pa tudi varujejo pestrost rastlinskih in živalskih vrst. Gozdovi pa ljudem poleg lesa in gozdnih sadežev nudijo številne druge možnosti in dobrine. V sodobnem svetu so še zlasti cenjene možnosti za rekreacijo in sprostitve v gozdu, ne smemo pa tudi mimo turistične, poučne, raziskovalne pa tudi estetske in obrambne funkcije gozdov. Na vse to opozarjajo občinski svetniki in drugi člani Liste za zeleni Trzin, ki so pred kratkim na Občinski svet in župana občine naslovili predlog odloka za razglasitev gozdov s posebnim namenom v Občini Trzin. V pojasnilu k predlogu so zapisali, da jih skrbijo vedno nove in nove želje po pozidavi še preostalih gozdnih predelov na obrobju naselja. Menijo, da

se je Trzin že zadosti zajedel v gozd in da bi se lahko začeli zavedati, kakšno bogastvo imamo v gozdovih, ki nas obdajajo. V predlogu predlagajo, da naj bi za gozd s posebnim namenom razglasili gozdne površine med industrijsko cono Trzin in Mlakami ter gozd na pobočjih hriba Onger. Opozarjajo, da so za večino pozidav in krčenja gozdnih površin v okolici Trzina dajali soglasja, še preden je Trzin postal občina, in menijo, da je zdaj čas, da Trzinci sami začnemo odločati o usodi gozdov na našem območju. Kot nam je povedala Nataša Chvatal, vodja stvefniške skupine Liste za zeleni Trzin, predlagatelji odloka menijo, da bi bilo prav, če bi Občina zaščitila preostali gozd in da naj bi gozdne površine pustili tudi zanemarni. »Dovolj je bilo širjenja naselja v gozd. Ne potrebujemo novih stanovanjskih sosesk in industrijskih objektov, ki bi še dodatno potiskali obrobje našega gozda proti Rašici. Takšno širjenje Trzinu ne prinaša več nikarkršnih koristi.« Industrijske cone ustanavljajo v vseh sosednjih občinah, in tisti, ki si želijo graditi nove poslovne in industrijske obrate, lahko tudi pri sosedih najdejo zelo dobre pogoje, je pa tudi res, da tudi znotraj samega Trzina, tam, kjer so zemljišča že opredeljena za stavbna zemljišča, še niso izkoriščene vse možnosti. Predlagatelji odloka opozarjajo, da se časa ne da obrniti nazaj in da doslej pri pozidavi industrijske cone in tudi samega naselja niso bili preveč naklonjeni zelenim površinam. V coni so sprva načrtovali, da bo tretjina zemljišča ostala zelena, da bodo tam ohranili nekatere drevesne skupine in podobno, vendar so se lastniki parcel nemalokrat potrudili, da so kopljena zemljišča pozidali do zadnjega milimetra, tako da se zdaj spopadajo s težavami, kje parki-

rati in kako ohraniti še kakšno zelenico. Pri Mlakah so po izgradnji prvega dela naselja vedno znova risali in zidali nove nize stanovanjskih hiš, ki so mejo naselja potiskale vse bolj v gozd. Na hribu Onger sta na južnih pobočjih zrasli še dve vrsti hiš in skazili podobo naselja. Pojavljajo pa se nove in nove želje, da bi pozidali še preostali gozd med Mlakami in obrtno cono. V Listi za zeleni Trzin pravijo, da je zdaj čas, da odločno rečemo ne in zaščitimo listi del gozda. Opozarjajo, da se je v Trzinu že od nekdaj govorilo, da bo predel med cono in Mlakami ostal nekakšen športnorekreativski rezervat. Da bodo tam dopuščali le urejanje sprehajalnih poti in rekreacijskih stez.

Zanimivo je, da so o tem v Trzinu vedno govorili, da so takšne izjave dajali tudi posamezni predstavniki takratne krajevne skupnosti, kot kaže pa o tem ni bilo sprejete nobenega dokumenta. V Trzinu ljubiteji narave vse čas opozarjajo, da so na območju gozda med cono in Mlakami še ohranjena mokrišča, ki bi jih bilo vredno zaščititi in ohraniti našim dedičem, vendar je bilo na tem področju narejenega bore malo. Prav zato si predlagatelji odloka prizadevajo, da bi zaščitili tiste predelje. Prepričani so, da bi jih velika večina Trzincev v teh prizadevanjih podprla. Neznadnje je tudi Lista za trajnostni razvoj Trzina, kol opozarja Nataša Chvatal, v času predvolilne kampanje poudarjala, da si bo prizadevala za zaščito naravne dediščine Trzina in da bo proti nadaljnjim pozidavam Trzina. V predvolilnem propagandnem gradivu Liste za trajnostni razvoj Trzina dobesedno piše: »Že v prvih štirih letih delovanja občina Trzin ni širila območja pozidave in tudi mi z Liste za trajnostni razvoj Trzina ne načrtujemo novih velikih gradenj, blokov ali česa podobnega. Čim več prostora in prvobitnega okolja želimo ohraniti v dobro tistih, ki prihajajo za nami.« Upam, da se bodo tudi v vodilni politični skupini v Občini držali teh svojih predvolilnih obljub, pravi Nataša.

Predlagatelji odloka so se pri pripravi predloga odloka temeljito posvetovali s predstavniki Zavoda za gozdove RS in z gozdarji z našega območja, zato menijo, da je predlog dobro pripravljen. Kot nam je zatrjila Nataša Chvatal, z odlokom ne bi preprečili gradnje športnega parka na zahodnem obrobju Mlak, prav tako verjetno ne bi mogli onemogočiti gradnje še enega niza industrijskih objektov ob severovzhodnem robu industrijske cone, krepko pa nasprotujejo ureditvi pokopališča sredi gozda. Menijo, da bi s takšnim pose-

gom tisto gozdno območje še bolj degradirali in da bi primerno lokacijo za pokopališče vseeno lahko našli še kje drugje. Z odlokom pa bi lahko zaščitili trzninski bajer in mokrišča v gozdu.

Pravijo, da se zavedajo, da so na območju, ki ga predlagajo za zaščito, zasebna zemljišča. Lastnikom odtok ne bi preprečeval nadaljnjega izkoriščanja tistih parcel. Še vedno bi tisti gozd ostal gozd in bi služil svojemu osnovnemu gospodarskemu namenu. Tam bi še vedno pridobivali les in druge gozdne dobrine, vseeno pa bi morala biti izraba prilagojena varovalnim pogojem. Nič več ne bi bili dovoljeni goloseki in izsekavanje, lastniki gozdov bi se morali pri gospodarjenju s površinami držati pogojev, ki bi jim jih postavljale strokovne službe. Da pri tem ne bi bili prikrajšani, predlagatelj odloka predlaga, da bi lahko lastniki zemljišč dobili določeno odškodnino, občina pa bi se morala prizadevati, da bi kar največ tistih zemljišč odkupila po tržnih cenah.

»Prepričana sem,« pravi Nataša, »da lastniki zemljišč na predlaganem območju ne bi bili oškodovani, razen seveda tisti, ki delajo načrte, da bi spremenili namembnost svojih zemljišč in jih prodali za stavbna zemljišča ali pa bi jih radi pozidali kar sami. Odlok bi onemogočil spreminjanje namembnosti tistih zemljišč.« Predlog odloka predlaga, da bi bile na varovanem območju prepovedane vse gradnje, dovoljeno pa bi bilo urejanje polj, počivališč in drugih infrastrukturnih objektov, ki pa bi se morali vklapljati v okolje in ga ne bi smeli kaziti. Prav tako bi odlok strogo prepovedoval odlaganje odpadkov in prekomerno obremenjevanje gozda. Ko sem se pogovarjal z Natašo, je oceni-

la, da je predlog odloka dobro pripravljen, izrazila pa je bojazen, da ga občinski svet ne bo sprejel. Izrazila je tudi nezadovoljstvo z delom občinskega sveta, saj se njena svetniška skupina na sejah občinskega sveta zelo zavzeto vključuje v razpravo in skuša po svojih močeh prispevati k izboljšanju življenjskih razmer v občini, vendar praktično nikoli ne uspe, saj so njihovi predlogi in dopolnila najpogosteje gladko preglasovani. »Mislim, da pri tolikih pobudah in predlogih pa vsi le niso tako slabi in vredni zgolj zavračanja. Prepričana sem, da včasih dajemo tudi dobre predloge, a ob sedanjem načinu dela občinskega sveta enostavno ne prodremo. Še najbolj sem bila razočarana ob sklepanju o umestitvi doma za ostarele v središče Trzina. Imam slučajno takšno delo, da se veliko ukvarjam z ostarelimi in domovi za starejše občane, in vem, da si v večini primerov varovanci takšnih domov želijo miru in počitka. Ne rečem za mlajše upokojence, vendar takšni verjetno ne bodo iskali prostora v domu za starostnike.«

Na občini predloga odloka niso uvrstili na dnevni red julijske seje. Kot je videti iz pogovora, ki sem ga imel s tem v zvezi z g. Županom Antonom Peršakom, na Občini pobude Liste za zeleni Trzin ne zavračajo povsem, menijo pa, da je območje, ki ga predlagajo za zaščito, preobsežno in da bi bile tudi predlagane odškodnine lastnikom zemljišč previsoke. Kako se bodo stvari razvijale, bo treba torej počakati do jeseni. Pri odločanju o tako pomembni zadevi, kot je ohranjanje našega naravnega okolja, pa ne bi smele prevladati politične barve. Verjetno pa bi se dala najti še kakšna druga možnost za zaščito zelene kulise Trzina.

Miro Štebe

MAČKE

Spoštovani gospod župan

Že kar nekaj časa odlašam, danes pa sem se le odločila, da vam napišem nekaj vrstic v svojem imenu in imenu nekaj sosedov. Če se še spomnite prostora, kjer je bil včasih kiosk s sadjem in zelenjavo, sta sedaj kot nkras Trzina ali pa kot počivališče nameščeni dve klopci.

Pa to sploh ni problem, o katerem želim govoriti. Problem je v tem, da tja vsak večer prihaja ženska iz Zorkove ulice, ki hrani mačke. Tudi to bi bilo vse v redu, če ne bi mački delali škodo okrog naše hiše. Kamor koli stopiš, stopiš na iztrebek. V vrtu je polno iztrebkov, živali pa zavetišče čez noč najdemo v drvarnici, ponoči pa se tudi na vse pretege derejo.

Jaz osebnem sem že govorila z omenjeno žensko in njeno mamo, tudi gospa Habatova z ulice Kamniškega bataljona jo je že opozorila, da naj tako ne dela, da naj jih pelje drugam, ampak ona še kar vztraja in se izgovarja na vas, g. župan. Da ste ji vi dovolili.

Povem vam še, da so v bližini doma otroci, ki se igravo v peskovniku, v katerem je polno iztrebkov. Marsikatera mamica se tam ustavi s svojimi otroki, in ni izključeno, da ne bi kak mažek pri tem staknil mačje bolezni, število obolelih ni zanemarljivo. Tam okrog je vse okuženo, čeprav gospa trdi, da so to čiste mačke. Lepo vas prosim, kako naj bo potepuška mačka čista?

Zato se sedaj obračam na vas. V kolikor ste ji to res dovolili (čeprav jaz to bolj malo verjamam), prosim, da se z njo pogovorite in jo usmerite na drugo lokacijo – v gozd, ki ji je bližji, ali pa naj jih ima doma. Saj se vendar gremo čisti in zeleni Trzin, čeprav tu še zdaleč ni čisto.

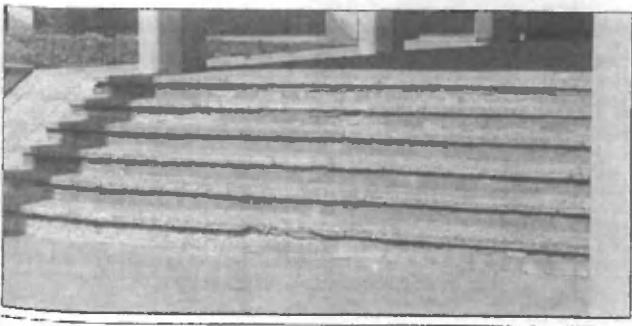
Pa še to: gospa trdi, da da vsak mesec okrog 30.000 SIT za hrano za svoje »mucike«, pa primaknite še nekoliko vi iz občinskega proračuna! Pa brez zamere!

Upam, da hnete prisluhniti mojim besedam in uspešno ukrepati. To ni samo moja želja. To so tudi želje kar nekaj domačinov, predvsem pa sosedov. V upanju na ugodno rešitev vas prav lepo pozdravljam.

Iher Darja iz Mlakarjeve ulice, tudi v imenu ge. Habatove iz Ulice Kamniškega bataljona

P.S.: Če se želite z gospo osebno srečati, naj vam povem, da pride vsak večer okrog pol desete ure na svoje »delovno« mesto.

Piramida je prav gotovo najbolj prepoznavna stavba v obrtno - industrijski coni, pravzaprav njen prepoznavni znak oz. skoraj kot maskota. Če pa se поблиže zazrete v stopnice, ki vodijo k glavnemu vhodu, lahko ugotovite, da piramidi in močehi tudi coni niso v ponos. Tisti, ki so jih gradili, so verjetno varčevali s cementom, saj so zacvetele, kot bi bila pomlad in jesen skupaj. Nagradno vprašanje za naše bralce: Kdo je odgovoren za popravilo stopnic pred piramido?

PRAZNOVANJE OB DNEVU DRŽAVNOSTI

Vaša mala država Slovenija je 25. junija s praznovanjem dvanajstega rojstnega dne stopila v obdobje pubertete (upam, da se je zaradi tega ne bodo lotile tipične pubertetniške težave in težave). Občina Trzin in Sekcija veteranov vojne za Slovenijo Trzin pa sta v počastitev njenega rojstnega dne oziroma povedano po domače – v počastitev dneva državnosti in obletnice bitke v Trzinu organizirala občinsko proslavo.

Ljubljansko cesto so varnostniki z zaprami zaprli že nekaj minut pred sedmo (ura, ob kateri naj bi se začela prireditev), da so ob mostu čez Pštato lahko postavili slavnostni oder. Vozniki, ki jih je cestna zopora presenetila, so jezno obračali, cviljenje gum in ropotanje motorjev pa je bilo ne prav tiha spremljava celotne prireditve. Proslavo je otvoril mešani pevski zbor Žerjavčki z Zdravljico, nato pa je župan s kratkim govorom pozdravil navzoče.

Slavnostni govornik občinske proslave pa je bil dr. Janez Kušar, podpredsednik Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Domžale. Dr. Kušar nas je s svojim govorom spomnil na dogodke iz pred dvanajstih let, ko je spopad v Trzinu zahteval smrtno žrtev in enega ranjenca, z nekaj besedami je opisal domovinska čustva, ki naj bi nas prevevala ob dnevu državnosti ter se z optimizmom zazrl v prihodnost in v proces priključevanja naše države k Evropski Uniji. Domovinsko obarvani so bili tudi recitali pesmi izpod peresa Toneta Kuntnerja, ki so jih pripravili recitatorji trzinskega kulturnomet-

niškega društva.

Kot vsako leto so tudi letos na hišo, ki stoji ob Pštati, veterani vojne za Slovenijo položili spominski venec, to dejanje pa je spremljal rahel nagib zastav, ki so jih držali poročniki.

Po končanem kulturnem programu je moderatorka Mirjam Štih zbrala občinstvo (vmes je bilo opaženih tudi nekaj svetniških obrazov, vendar ne vseh) povabila v kamnolom na kresovanje z manjšo pogostitvijo. Tistim, ki se niste udeležili te "manjše pogostitve", naj povem, da izraz pomeni dobro porcijo kranjske klobase, kos

kruha in gorčico, kolikor si je srce poželi. Kres, ki se je razplamtel v počastitev dneva državnosti, pa je bil ves čas pod budnim nadzorom trzinskih gasilcev. Izrekla bi še vso pohvalo organizatorjem, ki jim je letos uspelo izvesti proslavo točno 25. junija in ne nekaj dni prej oziroma kasneje, kot se je dogajalo v prejšnjih letih.

Mateja Erčulj

Pri pripravi kresa na dan državnosti v kamnolomu so sodelovali člani TD, Sekcije VVZS in SMD pod strokovnim vodstvom Bojana Perka.

Po proslavi, ki je bila ob 19. uri pred spominskim obeležjem bitke za Slovenijo, smo v kamnolomu na kresovanju našli preko 300 udeležencev.

ZVEZDA

Zvezda, kako skrivnostna si,
magične imaš moči.

Vsak svojo zvezdo ima,
ki vodi skozi življenje ga.
Nešteto je poti –
včasih se kdo na njih zgubi.
So ravne in vijugaste,
vodijo skozi doline in v gore.
Nekatere senčne ste,
spet druge sončno ožarjene.

Mojo zvezdo bom prosila,
da bi po sončni poti me vodila,
skrivnosti življenja mi odkrila.

Anka Jurše

ODSEVNIK

Avtor:
Simon Fink
Jugovic

NO, PA POGLEJMO, KAJ JE NOVEGA! ...
BESEDE UREDNIKA - BLA BLA,
ŽUPANOV KOTIČEK - DOLGČAS,
RUMENE STRANI - ME NE ZANIMA.
STRIP - TOTALNO BREZ VEZE, ...
AHA, KAJ PA TOLE ?

VELIKI
DOGODEK
POLETJA..

ODSEV
ODSEVA

... VELIKI DOGODEK, KAJ BI TO LAHKO BILO?! ...
... ZASTONJ GASILSKA VESELICA? ...
... PRAVIČNEJŠE VOLITVE? ...
... NOVA POLOMIJA KEKCA? ... UF!
... ZAGOTOVO, VSEKAKOR
MORAM BITI ZRAVEN

... KJE SO YSI ?! ...
TA JE PA DOBRA!
PRIDRYIM Z MORJA,
TUKAJ PA NIČ!

... IN KAJ PIŠE NAPREJ?
... DOGODEK POLETJA -
TRZIN SE PRAZNI,
LJUDJE ODHAJAJO NA
MORJE.

... OJEJ! ...
DRUGIČ BOM PRE-
BRAL CELE CLANKE!
IN NE SAMO
NASLOVE!

TOMAŽ PEVC

Vsak potop mi prinese nekaj novega, vznemirljivega

Saj poznate tiste drobne lesene izdelke, ki so opremljeni s šaljivimi napisl in jih kupujemo za darila, da se z obdarovanci nasmejemo? Saj veste, raznovrstne deščice in drugi predmeti s šaljivimi imeni in opozorili: Danes ne smem pozabiti, Lesena vlagra, Spominček za taščo (tn. Takšne izdelke, opremljene z različnimi domisljicami in zabavnimi idejami, zelo pogosto srečamo tudi kot nagrade na različnih trziških prireditvah in srečevalih, saj jih izdeluje trziško družinsko podjetje Pevc Team, ki rado podpre trziška društva pri njihovih akcijah. Mizarška delavnica, ki izdeluje tudi druge lesene izdelke za gospodinjstvo in dom ter pohištvo po meri, je vse bolj prepoznavno tudi po sloganu: Nov veter v vaseh. Podjetje vodi Tomaž Pevc, za katerega mnogi Trzinčci vedo tudi zato, ker je včasih s sinom Gregorjem s trziškimi strelici zavzeto hodil na tekmovanja v streljanju s pištolami. Precej manj Trzinčev pa ve, da je Tomaž v zadnjih letih eden najbolj zavzetih trziških potapljačev.

Ker je polejše čas izletov na morje, smo se za to številko Odseva odločili, da se pogovorimo s Trzinčcem, ki verjetno najpogosteje obiskuje morje. Če vremenske razmere le dopuščajo, Tomaž z ženo Valerijo, pogosto pa tudi z drugimi člani družine, odhiti na morje v objem sinje modrine. Lahko bi rekli, da so morske globine Tomaža zasvojlile. Tudi med tednom, ko je doma, vsak prosti trenutek izrablji za urejanje potapljaške opreme ali katerega od treh čolnic - katamaranov - oziroma 'Foot-cruiser', kot se jim strokovno reče in ki si jih je kar sam naredil za pomoč pri potapljanju.

Z akvalungo po Kolpi

»Vse skupaj se je začelo na Kolpi. Včasih sem imel v avtokampu pri Vlnici prikolico in v večino prostih koncev tedna smo preživljali tam. Kolpa mi je še vedno zelo všeč, ampak nekega dne me je prijatelj Borut Kamšek, za katerega moram reči, da je prava gora, saj se kazalec na tehničarji, če stopi nanjo, ne ustavi prej kot pri 170 kg in je temu primerno tudi visok, nahačal, naj se spravim v njegovo potapljaško obleko. Čeprav tudi jaz nisem prav »svohčen«, sem izgledal, ko sem zlezel vanjo, kot bi me zavil v jadro. Potem sem se potopil pod vodo in odkril nov svet, novo ljubezen!«

Tomaž se je kaj hitro začel redno potapljati v rekah, jezerih in morju. Avtomobilsko prikolico je preselil k morju in zdaj z njo potuje po obmorskih krajih, največkrat pa se ustavi v avtokampu Rača pri Sv. Juraju. »To je nedaleč od Senja, na drugi strani pa iz morja gleda Goli otok. Tam se najraje potapljam, čeprav se selim vzdolž cele obale. Pri Sv. Juraju se v morju iz globine dviga podvodni grič, na katerem so našle domovanje najrazličnejše morske živali, še zlasti pa me prevzamejo korale gorgone. Tovrstne korale so drugje po Jadranu sorazmerno redke. Če med potopom naletiš na eno, si lahko srečen, na tem podvodnem otočku jih je pa vse polno. Vejetno jim ustreza sorazmerno močan tok, ki jim prinaša zadosti hrane. Kadar morem, v vodi poiščem tisti grič in se potapljam med tamkajšnjimi koralnimi pahljjačami.«

Pri potapljačih ni »šparanja«

Za to pa je treba kar nekaj znanja. Potapljaška oprema velja od 1.500 do 2.500 eurov. Pri tem ne velja varčevati, saj je pod vodo življenje lahko ogroženo zaradi najmanjše malenkosti.

»Ko se potopiš globlje v vodo, se znajdeš v popolnoma novem svetu, za katerega veljajo drugačne zakonitosti. Če jih ne poznaš in ne obvladaš ravnanja v takih okoliščinah, lahko hitro ivergaš življenje ali pa vsaj zdravje. Ko narediš izpit za potapljača, šele vidiš, kakšen bedak bi bil, če bi se prej brez znanja gnal, da bi prišel čim globlje pod vodo.«

Pod vodo hitro začutiš drugačen pritisk, ki je tem večji, čim globlje se spustiš. V takem pritisku se ti pljuča stisnejo, spremeni pa se tudi izraba kisika v celicah. To je prav nasproten pojav kot pri alpinistih, ki se dvigajo v višine, kjer je pritisk vse manjši, seveda pa je pod vodo za dihanje že takoj premočno zraka. Potapljači se morajo najprej naučiti pravilno izenačevati pritisk med potapljan-

jem, nato pa morajo poznati, kaj se v vse večjih globinah dogaja z njihovim telesom. Ko se spuščajo, lahko zaznajo učinke t.i. Martinijeve bolezni. Gre za to, da se ob potapljanju v globine potapljači lahko počutijo, kot če bi popili po nekaj kozarčkov alkohola. V hujših primerih lahko pride tudi do epileptičnih napadov. Potapljači morajo biti pod vodo pozorni na marsikaj, ne le na to, koliko zraka jim je še ostalo v jeklenki, ampak tudi na to, da se bo njihovo telo ob dvigovanju na površje pravilno spet postopoma prilagajalo na normalne življenjske razmere.

Potapljači to imenujejo dekompresija. Na različnih globinah se morajo zaustaviti za določen čas, da telo dobi čas za prilagoditev spremembam.

»To zdaj ni več prav posebno zahtevna stvar, saj imamo potapljači na rokah posebne mini računalnike, ki nam kažejo, kakšno globino smo dosegli, kako dolgo smo pod vodo, največjo globlino potopa in potreben čas za dekompresijo. Včasih je bilo to seveda drugače in bolj tvegano. Potrebni čas za dekompresijo so na primer morali preračunavati s posebnimi tablicami.« Potapljači se vedno spuščajo pod vodo vsaj v parih in če enemu računalnik odpove, še vedno drugi lahko zbira potrebne podatke.

Tomaž ve, kaj hoče

Tomaž je leta 1999 opravil tečaj za potapljača. Kot začetnik je dobil eno zvezdico, leto kasneje pa že drugo. Pravi, da se za tretjo zvezdico, ko bi lahko postal inštruktor potapljanja, ne bo potegoval, saj mu ustreza tisto, kar lahko počno potapljači z dvema zvezdicama. Obvladati morajo predvsem potapljanje do globine 40 m, kar je tudi dovoljena globina za turistične potopce. Tomaž pravi, da se globlje niti ne želi potapljati, saj je v globlinah manj svetlobe in zato tudi manj življenja in tistega, kar ga pri potapljanju sploh zanima. Za globlje potopce bi potreboval tudi drugačno opremo. Zdj kot izkušeni potapljač večkrat s seboj vzame tudi manj izkušene kolege.

»Enkrat so mi v Omišu pri Splitu dodeli nekega Čeha, ki se je hvalil, da ima za sabo že 500 potopov. Mislim sem, da ne bo težav, ker sem dobil izkušenega potapljača, potem pa se mi je zdelo čudno, da se ni znal niti pravilno napraviti, saj se je oblekel tako, da je imel na obleki rit spre-daj. Še večji hec pa je bil, ko smo začeli

potop in ni znal izpuščati zraka iz kompenzatorja plovnosti, ki mu pravimo life. Nikakor ni znal ledbeti v vodi, ves čas je plaval gor in dol. Ravno sem mislil posredovati, ko je ubogi Čeh že kar sam pobegnil iz vode. Sploh ne vem, kako mu je uspelo dobiti potapljaško knjižico s toliko potopi. «

Potapljači namreč skrbno beležijo vse svoje potope v posebne knjižice, ki jih potem v klubu potrdijo. Tomažev matični klub je Vivera, njegov prvi inštruktor pa je bil Miro Potočnik, brat nekdanje ljubljanske županje Vike Potočnik, vendar pa je član še več drugih klubov.

»Vžlanim se v vsak klub, kamor pridem. V vsakem klubu imajo namreč svoja zanimiva območja, ki jih najpogosteje obiskujejo, in tako mi, kot članu kluba, pokažejo tudi stvari, ki jih drugače mogoče ne bi spoznal.«

Tomaž pravi, da ga pod vodo privlačijo vse, od zgradbe podvodnega sveta, do življenja v vodi, rib, koraj in drugih živali pa tudi potopljene ladje, amfore itn.

»Pod vodo je toliko zanimivih stvari, da si običajni človek sploh ne more zamisliti, da je to mogoče. Tudi če se potapljaš na istem mestu, je vsak potop drugačen. Drugačna svetloba, drugačna podvodna bitja, drugačno doživetje. Prav neverjeten je občutek, ko plavaš nad potopljenimi ladjami, si ogleduješ amfore in druga pričevanja življenja izpred 2000 let. Morje te zaklade enkrat prekrije, drugič jih spet razkrije. Neopazba doživljaš so bili potopi k nekaterim ladjam, ki so potonile med obema vojnama. Mene je še zlasti pritegnila ladja Baron Gautsch, ki je nekoliko pomanjšan Titanik. Bila je narejena v isti ladjedelnici in ima poseben enako obliko, tudi tri dimnike. Dolga je 85 m, široka 17 m in visoka 20 m. Ko plavaš k tisti ogromni pošasti pod vodo, te navdaja ljubo neverjetni občutki.

Poseben izliv so potopljene ladje

Na nekaterih potopljenih ladjah potapljači najdemo tako rekoč vse, kar je bilo včasih na ladji, od porcelana, jedilnega pribora, osebnih predmetov mornarjev do orožja. Včasih odkrijejo celo skladišče neuporabljene streliva. »Naboji so marsikje zaviti v poseben povozčen papir, in so povsem ohranjeni. Nekateri potapljači so dvigovali takšno strelivo in ko so ga prinesli na suho, so v tulcih nabojev našli še povsem suh smodnik, ki se je takoj vnel, če so ga približali ognju. Da ne govorim o granatah in podobnem, kar je še vedno smrtonosno. V vodi se stvari pogosto konzervirajo; tako n.p.r. lahko vidimo še prvotno barvo. Če pa kaj takšnega prineseš iz vode, pa takoj začne rjaveti in propadati.« Tomaž pravi, da je dvigovanje predmetov s potopljenih ladj prepovedano in pogos-

to tudi nevarno, zato tudi on vse skupaj raje pušča na ogled še drugim potapljačem, čeprav so skomine včasih prevelike in si vsak potapljač le vzame kakšen spominek s takih potopov.

Vsak potop mi prinese nekaj novega, vznemirljivega

Tomaž vedno vzame vsaj kakšen spominek s takih potopov. Zanimivo pa je, da ob potopljenih ladjah nikoli ne najdejo okostriakov ali utopljenih mornarjev. Verjetno trupla odnese tok in jih dvigne na površje.

Tomaž vedno prevzamejo številne živali, še zlasti ribe, da pa morskega psa v vodi Jadrana še ni srečal.

»Največja riba, ki sem jo srečal, je bil gof, ki je meril približno meter in 20 centimetrov in je bil težak verjetno vsaj 15 kg. Potapljalji smo se v podvodno jamo, ki je imela obliko steklenice in se je proti dnu širila, svetloba pa je prihajala le skozi ozek vhod na vrhu. Na lepem se je iz poltme prikazal tisti gof in bil je kar razburljiv trenutek, ko sta tako velika riba plavala proti meni. Ribsa se je nato obrnila in želela pobegniti, jaz pa sem plaval kar za njo. Ko je videla, da ji ne grozi nevarnost, se je spet vrnila.«

Podmorski izliv reke je enkrateno

Za Tomaža pa je bilo najlepše doživetje potapljanje k podmorskem izlivu reke Cetine v Jadran.

»Podvodni tok je tam zelo močan, da se moraš prav paziti, da te ne odnese. Zaplavali smo 40 m v globino izliva in tam smo našli na nekakšne izlize skalne stebre, po katerih smo se lahko »sprehajali« ter se razgledovali v globino. Voda je zelo čista, da vidiš tudi sto metrov v globino. V njej je na milijone rib, rob izliva pa obdaja venec pisanih alg, kot cvetje. Tisto, kar smo tam doživljali, je res težko popisati, in ni čudno, da sem se tja vrnil že vsaj desekrat.«

Poseben čas so tudi nočni potopi. Takrat pridejo na plan druge živali. Dnevne počitvajo in se zavlečejo v dupline, okrog potapljačev pa se podijo ribe in drugi morski prebivalci, ki so si za svoj delovni čas izbrali noč. Pri nočnih potopih potapljači potrebujejo svetilke in v temi vidijo le tisto, kar zajame svoj svetlobe. Odboj svetlobe je povsem drugačen kot podnevi in tudi občutki, ki potapljača pri tem prežemajo, so drugačni.

Posebna doživetja so tudi potapljaške očiščevalne akcije. »Potapljači smo tudi varuhi okolja. Zavzemamo se za čisto naravo, zato imamo kar pogoste očiščevalne akcije, ko iz vode vlačimo vse, kar zmečajo ljudje vanjo. Bil sem že na številnih takšnih akcijah, na Bledu, v Ljubljani, na morju. Prav neverjetno je, kaj vse ljudje mečejo v vodo. Tudi pri mogočnem čiščenju narave, podvodnem izlivu Cetine, nismo mogli mimo odvrženih avtomobilskih gum, ki so kvarile podmorsko carstvo in lepoto. K sreči je tisto okolje

tako mogočno, da tudi pogled na človeško nemarnost ne zmanjša vznesenosti, ko opazuješ, kaj je ustvarila narava. «

Podvodna snemanja

Tomaža je podmorski svet tako prevzel, da skuša svoja doživetja ohraniti zapisana na filmskem traku. Svoje potope vneto snema od začetka do konca, tako da ima v svojem arhivu že res lepo zbirko filmov o potapljanju. Zanimivo je, da si je Tomaž sam zamislil in dal izdelati obhišje za kamero. To namesti v neprodušen cilindar z ročajem, zraven pa ima pritrjeno tudi močno akumulatorsko svetilko, pravi žaromet. Zraven sodita še dva plavca in stvar je, ko je sestavljena, težka kar 40 kg. Mnogi so se Tomažu posmehovali, ko so ga zagledali z velikim in okornim bremenom in niso vedeli, kako deluje. V vodi pa narava izgubi težo in ko Tomaž svoj žaromet prižge, vsi šele vidijo, kaj naprava sploh je. »Zgodilo se je, da smo se potapljali z Nizozemci, ki so se kar muzali, ko so me videli z mojo kamero. Imeli so priročno, tovamiško izdelane baterijske svetilke, ki so bile na prvi pogled res elegantne, ampak ko smo se potopili v globino, so njihove svetilke osvetljevale okolje, kot bi si svetili z žveplenkami. Kmalu so vsi plavali za menoj in mojim žarometom in si ogledovali tisto, kar sem jaz osvetljeval. Ko smo prišli na površje, so me vsi trepljali po ramenih in me spraševali, kje bi se kaj takega še dalo dobiti. Tudi naslednje leto, ko so prišli, so takoj vprašali, če imam s seboj kamero z žarometom.«

S svojo pametjo in močno dočolnov

Tomaž pa je svojo inovativnost pokazal tudi pri izdelavi čolničev, katamaranov, imenovanih Foot-cruiser. Pogosto je treba plavati daleč do mesta potopa in potapljači, če nimajo čolna, so običajno že utrujeni, ko pridejo na cilj, in ob potapljanju ne uživajo tako, kot bi lahko. Tomaž pa si je kar sam izdelal tri čolnice. Vsi so katamarani in opremljeni z udobnimi sedeži ter zabojčki za opremo. Poganjati jih je mogoče s pedali kot kolo, oziroma kot pedaloine. Dva od čolničev imata za pogon lađjski vijak, eden pa lađjsko kolo. Dva sta lesena, pri enem pa je mogoče nosilna

čolnica naphniti. Vsak od njih ima svoje prednosti in pomarkljivosti, Tomaž pa se za to, katerega bo vzel s seboj, odloča glede na izbrani cilj in pogoje, ki ga tam čakajo. Pomembno pa je tudi to, da so dolničniki tako majhni, da jih ni treba prijavljati pri pristaniških oblasteh. Tudi Tomaževi katamarani so med potapljači deležni posebne pozornosti in nekateri že razmišljajo, da bi si tudi sami omislili takšna plovila.

Če se zapleteš s Tomažem v pogovor o potapljanju, tem nikoli ne zmanjka. Tomaž rad spregovori tudi o svojih srečanjih z domačini, s katerimi se srečuje pri odkrivanju podmorskih lepot Jadrana. Z nekaterimi so v tako dobrih odnosih, da jih kar objemajo, ko se spat snidejo. Ob morju so preživeli veliko nepozabnih večerov v prijateljskih družbah ob dobri morski hrani in kapljici iz tamkajšnjih vinogradov. Tomaž pravi, da rib ne lovi s harpuno, saj jih raje opazuje žive, pa tudi lov s harpunami je pri potapljačih z akvalungami prepovedan. »Včasih plavamo ob mrežah, polnih rib, in bi jih lahko nabirali kot v samoposrežnih trgovinah, vendar tega ne počnemo, saj bi nas takoj odkrili. Škoda bi bilo pokvariti odnose z domačini. Ob morju ni ležko priti do rib za večerjo tudi na pošten način.«

Za Tomaža je Jadran enkratno potapljaško območje, čeprav pravi, da bi le rad kdaj obiskal tudi katerega od tropskih morij s koralnimi grebeni. To še pride na vrsto, Tomažu načrtov nikoli ne zmanjka.

Miro Štebe

OBISK ČLANIC DRUŠTVA PRIJATELJEV MLADINE V VRTCU OB ZAKLUČKU MALE ŠOLE

V vrtcu je v letošnjem šolskem letu zadnjič potekala mala šola ali kot ji tudi rečemo priprava na šolo. Razlog za to je prihajajoča develtka, ki bo tudi v trzinški osnovni šoli od letošnjega septembra dalje. V ta namen se že gradit prizidek k obstoječi osnovni šoli. V okviru vrtca je bilo v malo šolo vključenih 61 otrok.

Da bi otrokom zaključek male šole oz. vstop v šolo ostal v čim lepšem spominu, poskrbijo že nekaj let člani

Društva prijateljev mladine Trzin, ki otroke obdarijo s praktičnim darilom. Tako je tudi letos vsak otrok prejel mapo, zvezek in pisala - potrebščine, ki jih bodo otroci potrebovali v šoli. V društvu si prizadevajo, da s tem darilom ne razveselijo zgolj otrok, ampak tudi njihove starše, saj pripomorejo k zmanjšanju precej velikih stroškov ob nakupu šolskih potrebščin.

Po krajšem uvodu, kjer so članice društva povprašale otroke o društvu in njegovem delovanju, so vsakemu otroku izročile darilno vrečko. Otroci so jih bili zelo veseli in se za zahvalo predstavnicam društva zapeli nekaj pesmic, ki so se jih naučili v mali šoli.

Otroci so domov odhajali veseli in nasmejeni pa tudi njihovi starši niso skrivali zadovoljstva nad res lepim darilom.

Društvo prijateljev mladine in otroci se zahvaljujejo za prejeto darilo Založbi IZOLIT iz Trzina, katere direktor je gospod Zdravko Grginič, in gospe Martini Orehek iz podjetja MLADINSKA KNJIŽARNA iz Ljubljane.

Za DPM Petra

POPRAVEK

V prejšnji številki Odseva nam je neprijetno ponagajal tiskarski škrat. Iz članka g. Janeza Štebeta z naslovom Izlet na Štajersko je izginil precejšen del teksta, za kar se avtorju in drugim žerjavčkom pa tudi bralecem opravičujemo. Sestavek tokrat objavljamo v celoti:

IZLET NA ŠTAJERSKO

Kot smo določili v Načrtu izletov društva upokojencev Žerjavčki, smo v maju pripravili izlet na Štajersko. 20.5. nas je ob sedmi uri zjutraj Benotoursov avlobus iz Trzina odpeljal ogledom naravnih in kulturnozgodovinskih zanimivosti in prijetnim uricam druženja naproti. Takoj po odhodu je po avtobusu začela krožiti steklenica z zdravilnim zeliščnim napitkom. Se razume, da je šlo za čaj, saj nam Kebrov zakon prepoveduje točenje alkohola pred 10. uro.

Prvi postanek smo naredili v Dramljah, da smo popili jutranjo kavico. Nato smo se odpeljali ogledat hišo znamenite rodne glasbenikov Ipacvev v Sutjak. Prijazna vodička nam je povedala osnovne podatke o življen-

ju teh slavni mož. Ogledali smo si bivalne prostare v hiši, ki so opremljeni s pohištvom iz časov, ko so v njih še živeli Ipacvi, izjema je le poročna dvorana, ki je novejša. Pol nas je vodila naprej v Šmarje pri Jelšah, kjer smo si ogledali cerkev sv. Roka, ki je bila zgrajena med letoma 1646 in 1666.

Po zunanem izgledu ne bi v njeni notranjščini pričakovali nič posebnega, toda baročni okras, ki ga je cerkev dobila leta 1738, je izjemno bogat in izredno kakovosten; razlika med zunanjo in notranjo podobo je osupljiva.

Ob cerkvi smo se okrepčali z malico, nato pa smo pot nadaljevali proti Boču. Prihod na Boč oz. do tamkajšnjega planinskega doma ni bil nič kaj prijeten, saj je začelo deževati, tako da je odpadel ogled rastišče znamenite redke cvetice z Boča - velikončnice. Odpadel je tudi vzpon na vrh 979 metrov visoki Boč. Spustili smo se spet v dolino in se usmerili proti kraju s posebno energijo - Žički kartuziji. Vodička nam je povedala, da so jo menihi, kartuzijanci, začeli graditi leta 1160. Beli menihi, kot so jih tudi imenovali, so poleg svojih obveznosti, ki so jih imeli do samostana in vere, gojili

tudi različna zelišča, iz katerih so izdelovali različna mazila in zdravilne napitke. Od začetka 17. stoletja naprej je v samostanu delovala ena najstarejših lekarn v Evropi. Leta 1782 pa je avstrijski cesar red kartuzijanskih menihov razpustil in prepovedal. Od takrat naprej so se razmere v samostanu vse bolj slabšale, tako da je praktično propadel, vendar ga v zadnjem obdobju spet počasi obnavljajo in restavrirajo.

V prodajnem prostoru smo lahko poskušali zdravilne napitke, kakršne so pripravljali menihi. Mladí prodajalec, ki je marsikaj vedel o teh zdravilih, nam je pojasnjeval, čemu so namenjena, hkrati pa nam jih je tudi nevsipljivo ponujal, zato ni čudno, da smo nekaj od ponujenega kupili tudi za domov. Potepanje smo zaključili s obiskom kmečkega turizma pri Krošlovih. Zelo prijazno so nas sprejeli in pogostili z dobrim in obilnim kosilom, ki smo ga poplaknili z domačo kapljico. Med nami je bil tudi 80-letnik, ki je prav tistih dneh praznoval svoj okrogli jubilej. S pesmijo smo mu nazdravili in zaželeli še na mnoga leta. Domov smo se vrnili vsi zadovoljni z željo, da bi prijazno kmetijo Krošlovih še kdaj obiskali.

Janez Štebe

USPOSABLJANJE OSNOVNOŠOLSKE MLADINE NA PODROČJU CIVILNE ZAŠČITE

Občina Trzin od ustanovitve leta 1999 še nima v celoti dopolnjenih enot civilne zaščite (CZ). Pri kadrovanju se srečujemo z velikimi težavami, saj kandidati delo v enotah CZ pojmujejo kot veliko obvezo, zaradi katere bodo ob veliki prostega časa.

Da bi zagotovili večjo pripravljenost občanov za sodelovanje v enotah CZ v občini in nenehno pomlajevanje enot, želimo pripraviti učni program za izvenšolsko dejavnost v osnovni šoli, imenovan podmladek CZ. Mladi udeleženci tega krožka so potencialni kandidati za humanitarno delo tudi ko odrastejo, saj bo to njihova interesna dejavnost tudi kasneje. S to dejavnostjo bi preko učencev, ki bi se te dejavnosti udeleževali, posredno obveščati tudi starše o humanitarni dejavnosti CZ.

Našo zamisel smo pričeli udeleževati v šolskem letu 2002/03 in že dosegli določen uspeh, saj se je 10 učencev dokaj redno udeleževalo krožka. V njem smo dali prednost usposabljanju za prvo pomoč. V tem letu smo pridobili določene izkušnje, predvsem smo spoznali, da je motivacijski faktor zelo pomemben.

Da bomo k tej dejavnosti v naslednjem letu pristopili še bolj organizirano, bomo s pomočjo zunanje sodelavke s pedagoškimi znanji izdelali program za postopno podajanje snovi v treh šolskih letih.

- V prvem letu bodo učenci 7. razreda devetletke pridobivali predvsem splošno znanje o CZ;
- v drugem letu bodo učenci 8. razreda devetletke pridobivali znanja iz prve pomoči (teoretično in praktično);
- v tretjem letu bodo učenci 9. razreda poglobili znanje iz prve pomoči za potrebe CZ in opravili izpit iz snovi, ki je predvidena za 80-urni tečaj.

Poleg strokovne snovi, ki bo predvidena za učni program, bodo tudi motivacijski elementi, kot so strokovni izleti, tekmovanja ipd.

Da pa bomo našim otrokom, ki se bodo tega krožka udeleževali, lahko kar največ ponudili tako na področju poznavanja te dejavnosti kakor tudi pri spodbujanju čuta za humanost do sočloveka in svojem okolju, naj bi nam zagotovili:

Ministrstvo za obrambo Republike Slovenije, Uprava za zaščito in reševanje Ljubljana:

- kar največ literature s področja zaščite in reševanja, tako pisne, slikovne kakor tudi avdiovizualne, in nam svetovali, katere strokovne izlete naj izvedemo in katere strokovnjake naj si pridobimo.

Ministrstvo za šolstvo, Osnovna šola Trzin, Ravnateljstvo:

- Dobre, motivirane učitelje, ki delujejo na področju civilne zaščite v Zavodu, za mentorje pri izvedbi programa.

Občina Trzin:

- V proračunu za leto 2003/4 dovolj sredstev za izvedbo programa (plačilo zunanjih strokovnjakov za izvedbo programa, strokovno literaturo, materialna sredstva, strokovne izlete in prehrano na potovanjih).

Rdeči križ RS, Enota Domžale:

- Strokovno literaturo s področja prve pomoči in strokovne sodelavce za izvedbo končnih izpitov.

Vse zgoraj navedene strokovne službe bomo pozabili, da s svojimi sugestijami oplemenitijo našo idejo, da bi že mladino naučili spoštovati sočloveka in mu pomagati v nesreči in izven nje.

Pozdrav vsem, ki sebi in drugim dobro želimo!

Poveljnik Civilne zaščite
Zoran Rink, I.r.

Turistično društvo Trzin organizira in vabi na naslednje počitniške dejavnosti:

7. avgusta se lahko priključimo pohodniškim DU Žerjavčki in pod strokovnim vodstvom ge. Zinke Jordanov nabereimo in se poučimo o zeliščih na naših travniških in gozdovih - zbirališče pri Mercatorju ob 7. uri zjutraj

14. avgusta bomo gostje Turističnoinformativnega centra v Kamniku in si bomo ogledali nekatere znamenitosti tega lepega mesta. Zbirališče ob 9.30 uri pred TIC. Tomšičeva ul. 23 /nasproti avtobusne postaje/. Informacije Anamarija Šilar. GSM 041 221445 in Jožica Valenčak GSM 041 668 615.

21. avgusta Prikaz rezi letošnjega bal-konskega cvetja za prezimovanje, negovanje in varovanje pred škodljivci - zbirališče ob 17. uri na domu Boštjana Žnidaršiča, Za hribom 13. Informacije B. Žnidaršič. GSM 040 593 863

28. avgusta Ohranjanje kulturne dediščine - delavnica na gradu Jahlje pod vodstvom konservatorke Damjane Pečnik s pričetkom ob 10. uri. Informacije Jožica Valenčak, GSM 041 668 615

Pričakujemo odziv članov TD, predvsem turističnega podmlada in drugih zainteresiranih krajanov. Vabljeni!

Sprejem za najboljše osnovnošolce

Podobno kot vsa leta doslej je župan občine Trzin g. Anton Peršak tudi letos ob koncu šolskega pouka sprejel najboljše učence posameznih razredov osnovne šole. Na sprejemu je spregovoril o pomenu znanja in prizadevnosti mladih, vsi povabljeni odličnjaki pa so prejeli spominske nagrade. Seveda tudi na pogostitev niso pozabili.

Začelo se je s katastrofalnim potresom v Italiji. Po televiziji sem gledal, kako je umiralo mnogo otrok zaradi neorganiziranosti, neznanja ob nudenju pomoči. Po naključju je prav v tistem času prišel k meni na obisk poveljnik civilne zaščite gospod Rink. Izrazil je željo, da sestaviva skupino otrok, ki želijo pomagati ljudem v nesreči.

Ni jih bilo lahko dobiti, ampak sem uspel. Pri tem mi je veliko pomagala kolegica Branka Rajter s praktičnim medicinskim pristopom. Tako sva sestavila ekipo prve pomoči podmladka civilne zaščite:

Kristina, Brigita, Suzana, Majki, Jana, Urška, Anabel, Tjaša, Denis, Žiga, Rok in Andrej.

Prvič smo se sestali novembra lani. Pregledali smo, kaj bomo sploh delali:

- kaj storiti ob nezgodi
- položaji, prenos poškodovanih ali ne-nadno zbolelih
- obvezovanje z rutami, povoji
- krvavitve
- prelomi, zvini, izpahi

obiskom gasilskega doma v Trzinu. Gasilec Jože nam je radodarno predstavljal poklic gasilca in vse okoli njega. Obiskali smo tudi kliniko za transfuzijo krvi v Ljubljani. Tu sem jih pripravil

- oživiljanje (ANČKA)
- omrzline, opekline
- zastrupitve, zaдушitve
- biološka, kemično, jedrsko orožje

Vse to smo trenirali skozi celo leto. Delo pa smo popestrili z

za bodoče krvodajalce. Obiskal nas je Dušan s psom, ki rešuje ljudi izpod ruševin (seveda sta nam to tudi demonstrirala).

Mišim, da je to zelo koristno, saj nikoli ne veš, kdaj boš potreboval pomoč. S tem še nismo zaključili. Za sladico nam je gospod Rink, poveljnik Civilne zaščite občine Trzin, organiziral izlet v Ljubljano. Tam smo si ogledali regijsko tekmovanje ekip civilne zaščite prve pomoči. Kristi-

na je med drugim za Dnevnik izjavila: »Danes predvsem opazujemo, saj bomo potem vadili enake vaje.« To je tudi naš glavni cilj.

Delo smo zaključili s kopanjem in pojedino v Igu. Obljubili smo si, da bomo z delom v krožku nadaljevali, izboljševali, trenirali, pomagali ... Misli, kam greš, in kaj delaš?

Dušan Gorenc

V soboto, 14. julija 2003, smo se z učiteljem za prvo pomoč Dušanom Gorencem ter poveljnikom civilne zaščite Zoranom Rinkom odpravili na ogled tekmovanja civilne zaščite. Zbrali smo se ob 8.00 pred šolo, kamor nas je prišel iskat kombi, s katerim smo se odpeljali na Kongresni trg. Tam je bila prva točka tekmovanja in začetek. Najprej so organizatorji in »ta glavni« pri tem tekmovanju imeli govor, potem pa se je začelo. Bile so tri različne točke, na katerih so se ekipe preizkušale. Vse je potekalo pod budnim očesom ocenjevalcev.

Najprej smo si na prvi točki ogledali skupino iz Litije. Nato smo se odpravili do Prešernovega spomenika k drugi točki. Tam so se lahko mimoidoči preizkusili v znanju dajanja umetnega dihanja na lutki. Vse skupaj je povezoval Vili Resnik, ki pa je tudi privabljal ljudi, da so si vse skupaj поблиže ogledali. Tudi naša skupinica se je preizkusila v tem in bili smo uspešni.

Nato smo se odpravili v park Zvezda, kjer je bila tretja točka. Tam smo naleteeli na novinarko časopisa Dnevnik. Naredila je intervju z najstarejšo članico Kristino Goropečnik, ki je letos obiskovala osmi razred, ostali člani, Maja Ferkolj, Suzana Stojano-

vič, Janja Urmaž, Denis Knez, Žiga Vehovec Zeman ter jaz. Brigita Klemen, smo spremljali dogajanje.

Potem smo se odpravili na malico. Po malici smo se odpeljali proti Črnemu jezeru, ki je menda najgloblje jezero v Sloveniji. Tam je bilo kar nekaj kopalcev in tudi me. punce, smo si želele kopati, a ker nismo vedele, da gremo k jezeru, nismo s seboj vzele kopalke. Jezne na učitelja, ker nam ni povedal, da naj s seboj vzamemo kopalke, smo se potolašile šele po kosilu v piceriji. S fantoma učitelj ni imel težav, saj tudi z nami ni bilo toliko težav, samo ženskam je težje ustreči kot moškim.

Imeli smo se super! Upam, da se bo to naslednje leto ponovilo. V osmem razredu pa bomo lahko tekmovali tudi mi, najmlajša skupina civilne zaščite Trzina.

Ob tej priložnosti naj omenim še gospo Branko Rajter, ki nam je praktično prikazala elemente prve pomoči. Vsem skupaj se lepo zahvaljujem in se priporočam za uspešno sedelovanje tudi naslednje leto. ☺

Brigita Klemen, učenka 6. razreda

Gorniška sola v naravi

Kal Koritnica, junij 2003

Začela se je v torek, 17. 06. 2003, ko smo se učenci sedmih razredov okoli 8h odpeljali izpred OS Trzin naravnost proti vasi Kal – Koritnica, ki leži v bližini Bovca.

Pot nas je vodila po avtocesti preko prelaza Vršič in nas po približno dnevni vožnji pripeljala do zgoraj omenjenega kraja, kjer smo preložili prtljago na terensko vozilo, mi pa smo se peš odpravili do našega tabora Rula. V njem smo ves teden doživljali različne vodne in druge aktivnosti. Teden se je začel z vožnjo s kajakom, kjer je vsak, kljub neoprenski obleki, začutil mrzlo Sočo. Najpogumnejši so se kar v kopalnih podali vanjo. Že isti dan smo se odpravili spoznavat našo zgodovino. Ogljedali smo si kaverne, v

katerih so se skrivali vojaki pred sovražniki. Ko se je zmrabilo, smo zanehtali tudi taborni ogenj, ob katerem smo vsak dan poslušali kroniko in se dogovarjali za naslednji dan. V naslednjih dneh smo doživljali pravi adrenalin. Z rafti smo se spuščali po brzicah Soče, odpravili smo se na kanjonig (spuščanje po slapovih), plezali po naravni steni, streljali z lokom ter zračno puško, igrali odbojko in kar je najpomembnejše – odpravili smo se na najbližjo goro, imenovano Javoršček. Pohod je trajal

približno tri ure v eno smer. Na vrhu smo lahko občudovali lepote sosednjih gor ter najvišji vrh Triglav. Da bi videli, kako se znajdemo v naravi, smo se z zemljevidom in kompasom odpravili v gozd iskat osem kontrolnih točk z različnimi vprašanji in gesli. Kuharice so nam kuhale slovenske specialitete, da smo imeli dovolj energije. Naši trije učitelji: Samo, Urban (Urbl), Ervin (Kuži) so bili vedno za »hec« in zabavo. Naučili so nas veliko novega ter nam dokazali, da se v naravi lahko preživimo brez TV, telefona radia ... Strašili so nas tudi z grozljivimi pripovedmi o prikaznih z rdečimi očmi, vampirjih. Seveda pa nismo samo uživali, ampak smo tudi pospravljali šotore, čistili

stranišča, tuše in pobirali smeti. Teden je mineval vse hitreje in končno je napočil ponedeljek, ko smo se po vseh preživetih dogodkih in z mislijo na starše odpravili proti Kobaridu. Tam smo si ogledali muzej soške fronte. Z eno samo zamudo smo srečno privozili do cilja – do Trzina. Pred šolo so nas že čakali starši, mi pa smo jim urno stekli v objem in se s solznimi očmi odpravili proti domu.

Te šole v naravi ne bomo nikoli pozabili, saj je bila zadrja, ki smo jo preživeli vsi skupaj.

Ksenija Lagoja, 7 b
Jana Golob, 7 b

ŽERJAVČKI PONOVNO OBISKALI DRAVSKE SPLAVARJE

V torek, 17. 6. 2003, smo se v lepem

sončnem vremenu ponovno popeljali proti naši koroški deželi. Najprej smo si ogledali kmetijo Kogelnik v Podklancu pri Dravogradu, kjer nam je gospod Marko, ki z ženo in očetom kmetuje na velikem posestvu, opisal zgodovino same kmetije, način vzreje goveje živine in prašičev. Na približno kilometer oddaljenem hribu se nahaja lovski revir, kjer gojijo divjad za odstrel in za predelavo v okusne salame. Iz lovske koč se ponuja čudovit razgled na Mežiško in Slovenjgriško dolino.

Tu smo se dodobra založili z domačo hrano: salamo, ocvirki,

skuto, in poplaknili z domačim »tokavcem«. Podprti s »holesterolom« smo se odpeljali

do Šarmanovih dravskih splavarjev. Na dve uri in pol dolgi vožnji po Dravi so nas zabavali s petjem in hudomušnimi domisljicami.

Ob šaljivem zdravniškem pregledu, ki ga je dobro prestal Franci Bardorfer, je bil s krsotom sprejet med dravske splavarje še en Trzinec.

V njihovem gostišču smo se dobro okrepčali, zapeli in zaplesali. Ko se je dan prevesil v noč, smo se dobre volje odpeljali proti domu.

Franc Pavlič

VRISKANJE IN JODLANJE FOLKLORISTOV Z VSEH VETROV

Lakati so že nekaj tednov pred mednarodnim folklornim festivalom (resnici na ljubo, viseli so tudi še nekaj tednov po njem) vabili na ogled predstave, v kateri je sodelovalo osem folklornih skupin iz različnih koncev sveta. Mednarodni folklorni festival je trajal dva dni, plesne vragolije pa so folkloristi 21. in 22. junija prikazali v Trzinu, Kamniku in Domžalah.

Če bi hotela z eno besedo opisati dogajanje na festivalu, bi lahko rekla le fenomenalno. Morda se vam izraz zdi pretiran, a vseeno ne more zajeti vseh občutkov, ki sem jih doživljala, ko sem spremljala dogajanje na odru. Ples, vriskanje, jodlanje, pešje, zvok tamburic, godal, harmonike in drugih instrumentov so povzročili, da so se mi dlake na roki postavile v navpičen položaj, po celem telesu pa so me spreletavali prijetni mravljinici.

Kljub neznosni vročini, ki smo jo trpeli v Trzinu (prireditve je potekala na prostem, začela pa se je že ob pol šestih uri), so nam plesalci v tipičnih narodnih nošah pričarali program, ki bo (vsaj meni) še dolgo ostal v spominu.

S folkloristi smo se namreč podali na potovanje skozi čas, ustavljali pa smo se v različnih deželah, pri različnih narodih.

Led so prebili domačini. Na odru so namreč zaplesali trzinski malčki, ki smo jih lahko kasneje opazovali še v Domu kulture v Kamniku; na obeh nastopih so poželi velik aplavz (tako za pogum kot tudi za izvedbo).

Naslednji nastop je pripadal kar našim najboljšim sosedom (ne, to ni oglas za Mercator)-Hrvatki. Tamburaški skupini in čistim glasovom pevk iz Koprivnice so morali prisluhniti tudi prički, saj so nenadoma nehali žvrgoleti. Nato smo odpotovali v Srbijo, natančneje v Sumadijo. Plesalci folklorne skupine Sv. Save so prikazali tipične sumadijske plesne, mene osebno pa so prevzeli s pravo pravcato človeško piramido (ki naj bi jih menda najraje postavljali v Črni gori). Nato pa hop! v Avstrijo, natančneje na avstrijsko Koroško. Udarjanje avstrijskih plesalcev ob tla bi lahko zbudilo celo kralja Matjaža, če bi Avstrijci seveda

plesali kje v bližini Pece. Njihovo udarjanje ob kolena in stopala (ples se imenuje Schupplatter) pa je tako močno, da se človek mora vprašati, če ni ta ples za telo kar malce preboleč (morda pa je trik v hlačah?).

Po tako dolgem potovanju se seveda prileže oddih na domačih tleh in oči se nevezjetno spočijejo na slovenskih narodnih nošah (najbrž zato, ker le-te niso tako živopisane in ne bodoje tako v oči). Folkloristi iz Primskovega pri Kranju so odplesali štajerske pustne plesne s strah vzbujajočimi maskami. Maškarke so skušale z glasnim "BU" prestrašiti tako publiko kot svoje soplesalke.

Po tem kratkem "oddihu" pa zopet na pot, v dajno Rusijo. Vodka, ki teče v potokih, vaški pijančki, ruski kozaki, nenehno druženje in pešje, tako bi, sodeč po nastopu ruske folklorne skupine Razguljaj, najbolje opisali rusko kulturo.

Na odru so fantje (in dekleta) pili, nato pa kot za stavo mahali s sabljami (in si lahko samo čakal, kdaj bo proti tebi prifrčal kakšen prst). Pri točki, imenovani Starinska Aljhovka, pa so v svojo sredo zvabili tudi nekaj gledalcev, ki so nato skupaj z njimi rajali do konca plesa. In potovanje v daljne dežele se tu konča. Nastopi pa še ne. Vsaka skupina se je pojavila na odru še z enim venčkom plesov, ki so spet navdušili. Nekatere skupine so celo zamenjale noše in pokazale bogato opravo še drugih pokrajin iz držav, iz katerih so prihajali.

Po končani prireditvi se je dan že prevečal v večer, folkloristi pa so odhiteli v Kamnik, kjer jih je že čakalo skromno (po številu) kamniško občinstvo. Kamniški publiko so folkloristi pokazali za odlenek spremenjen program, vendar le v vrstnem redu. Po dveh urah nastopi, ki se je končal šele okoli enajstih zvečer, so bili vsi udeleženci povabljeni na pozno večerjo, šele potem pa so se odpravili spat.

Naslednji dan, v nedeljo, je folkloriste čakal še nastop v Hali komunalnega centra v Domžalah, ki je bila zasedena do četrtine. V Hali so svoje znanje folklornih plesov poleg vseh že naštetih skupin prikazali tudi domžalski otroci, v program pa je bila vključena še moška vokalna skupina Sotočje iz Podgrada.

Na koncu prireditve v Domžalah so na oder prišli vsi nastopajoči in skupno zapeli: Mi se imamo radi.

Ker sem bila sovodilka pri avstrijski skupini, sem si celoten program lahko ogledala trikrat in vsakič sem se počutila, kot da bi plesalce na odru videla prvič. Tako sem trikrat lahko potovala skozi čas k različnim narodom in doživela trojno dozo nepozabnih občutij.

Verjetno je dejstvo, da so folklorni plesi v Sloveniji premalo priznani in zato obravnavani kot nekaj nezanimivega, krivo, da si je folklorni festival ogledalo tako malo ljudi (je pa treba pohvaliti

Trzinca, saj so bili najštevilnejša publika v teh dveh dneh). Vseeno pa je zelo boleče opazovati razočarane obraze plesalcev, ki so se potrudili in prevozili nekaj sto kilometrov, da bi predstavili svoje ljudske plesle le peščici ljudi. Konec koncev je bilo namreč nastopajočih trikrat več kot pa vseh gledalcev skupaj. Naj povem še to, da je folklorne skupine, ki so na festivalu nastopale, zbralo Mednarodno folklorno združenje CIOFF, kar je gotovo dokaz o

njihovi kvaliteti in o tem, da je bilo tako prireditev kar škoda zamuditi. Če organizatorji razmišljajo o tem, da bi festival postal tradicionalen, bi najverjetneje o to dobro, da premislijo o tem, kako bodo v prihodnje k ogledu privabljali več ljudi.

Mateja Erčulj

Pa strokovni oceni je bila izvedba Mednarodnega folklornega festivala v Trzinu na zadovoljivi ravni. Pri tem naj izpostavimo Občino Trzin kot pokroviteljico festivala in župana g. Toneta Peršoka. Turistično društvo Trzin se kot soorganizator zahvaljuje za uporabo šolskih prostorov in igrišča Osnovni šoli Trzin, še zlasti pa gre pri tem zahvala g. ravnatelju Francu Brečku. Zahvaljujemo se tudi KUD Franc Kotar Trzin, g. Zoranu Rinku s.p. Trzin, g. Mirku Pivorju, menurju folklorne skupine iz Mengia, družbi Merit International d.o.o. Ljubljana, Toneu Lagaji s.p. Trzin, Rozi d.o.o. Trzin, Jani Lukani - Frizerski salon Loka.

Kot predsednici TD Trzin mi je v veselje in dolžnost, da se lahko zahvalim tudi članom turističnega društva, ki so prevzeli in odlično izpeljali odgovorne naloge, posebej vodjem ekip: Lili Jemec za organizacijo pogostitve nastopajočih, Meti Železnik za organizacijo sprejema in namestitve nastopajočih, Francu Valenčaku za tehnično ekipo, Franciju Zupanu za snemanje prireditve, Niki Buda, Toneu Ipavcu in Saši Ručigaj za vodenje prireditve, Mihi Pančurju za uvodni harmonikarski nastop in nenazadnje prejšnjemu in sedanjemu mentorici folklorne skupine TD in OS Trzin Radu Zupancu in Maji Vujović, zahvaliti pa se moram tudi Anamariji Šilar in Mateji Erčulj za vodenje avstrijske folklorne skupine vse tri dni v času prireditve.

Zagotovo se nam Mednarodni folklorni festival v Trzinu ne bi zgodil brez prof. dr. Briuna Ravnikarja, idejnega in strokovnega vodje, in odločitve treh občin Domžale, Kamnik in Trzin, njihovih turističnih delavcev in predstavnikov JS za kulturne dejavnosti občin Domžale in Kamnik. Prepričani smo, da se bodo v festival prihodnje leto vključile še nekatere druge občine Podjetne regije. Skupna ugotovitev vseh treh organizatorjev je bila, da smo še premalo storili za obveščanje o prireditvi, čeprav je bila v Trzinu udeležba zadovoljiva (nekaj čez 200 obiskovalcev na prizorišču in precejšnje število gledalcev ob ograji šolskega igrišča).

Vseh nastopajočih skupaj z mentorji in vodji 166

FOLKLORNI PRAZNIK V TRZINU

»V Trzinu ste se kot organizatorji najbolj odrezali, pa tudi gledalcev je bilo največ pri vas!« Take ocene je bilo slišati po končanem mednarodnem folklorne festivalu, ki so ga v juniju pripravile domžalska, kamniška in trzinska občina. Trzinski organizatorji so si želeli še več obiskovalcev, vendar so bili po tem, ko so slišali za porazen obisk v Kamniku in Domžalah, kar zadovoljni. Je pa res, da so bili vsi, ki so prišli na predstavo v Trzinu, zelo zadovoljni in so obžalovali, da folklornega rajanja niso videli še drugi Trzinci. Mogoče bo drugo leto obisk le boljši, saj so nastopajoči folkloristi izjavljali, da bi v Trzin radi še prišli, če jih bomo povabili.

Tekst in foto: Miro Štebe

Voditeljski trio se je izkazal s sproščenostjo, zanimivo pa je bilo tudi, da so goste napovedovali tudi v njihovi materinščini.

Kljub soncu, ki je v poznem popoldnevu še žgalo, je bil obisk na trzinski prireditvi najboljši v vseh treh občinah. Organizatorji so bili veseli, ker so se odločili, da bo festival na prostem, gledalci pa so bili tudi zadovoljni, ker je bil ogled prireditve edino v Trzinu brezplačen.

»Trzinci so to. Trzinca se izmed vseh spozna.« Mladi trzinski folkloristi so dokazali, da pri nas raste rod mladih, nadobudnih plesalcev, in se nam za pozabo plesov z našega območja za zdaj ni bati. Ni čudno, da so že dobili povabila za nastope tudi v tujini.

Hrvatje iz Koprivnice so ob spremljavi tamburic gledalce navdušili s poskočnimi plesji iz Podravja in še posebno iz Hrvaškega Zagorja. Nekatere so še zlasti pritegnile živopisne narodne noše.

Avstrijska skupina Fürnitz iz okolice Baškega jezera je prikazala nekatere zabavne avstrijske plesje. Čeprav so nekateri plesi precej podobni gorenjskim, so še vedno toliko različni, da jih je bilo veseljje pogledati. Fantje so gledalce večkrat zabavali s ploskanjem in udarjanjem z dlanmi ob stegna in podplate čevljev.

Folklorna skupina Srbske skupnosti iz Kranja je v prvem delu nastopa prikazala živahne plesje iz Sumadije, v drugem delu pa so zaplesali strunne, možate črnogorske plesje. Brhka dekleta so kar vabila k poplesavanju v kolu, fantje pa so navdušili tudi s »stolpom«, ki so ga zgradili s svojimi telesi.

Ena najbolj prizadevnih folklornih skupin pri nas je folklorna skupina Ozara iz Primskovega pri Kranju. Pohvali se lahko s tem, da obvlada izjemno bogat izbor narodnih plesov iz vseh slovenskih pokrajin. Navdušili so tudi s pustnimi plesji, pri katerih si fantje nadenejo maske, ker dekleta prej niso želela plesati z njimi.

Za marsikoga so bili višek festiva- la plesi gostov iz ruskega mesta Vladimirov. Plesalci v zanimivih kozaških in po narodnih nošah prirejenih živopisnih oblačilih so z res izpiljeno koreografijo prikazali prvine ruskih, kozaških in romskih plesov. V njihovem nastopu smo videli elemente večine najbolj znanih plesov omenjenih narodnosti, ob tem pa so v svoj nastop vnesli tudi humorne vložke in vse skupaj popestrili z živahno narodno glasbo, ki so jo izvajali na različnih ljudskih glasbilih.

POGLED IZ ZAODRJA

U ozdravljeni, ljubitelji kulture!

Najhujši vročinski val je očitno minil, nevarnost, da dobimo kakšno novo osmrдино na nogah, pa še ni čisto prešla naših krajev, ker se je poletje komaj dobro začelo. Pa kaj bi nas skrbelo vročina, ozonska luknja in globalno segrevanje planeta, saj si lahko kupimo klimatsko napravo. Res je, da je vsako leto bolj vroče, ampak tudi proti temu se da boriti. Tehnični napredek gre naprej, vse močnejše klime vgrajujemo v stanovanja in avtomobile in ni hudič, da ne bi kdo sčasoma izumil tudi kakšne praktične prenosne klime, ki bi jo vsak lahko tvoril kar s seboj, npr. na hrbtu. Ozračje se bo zaradi novih in novih klimatskih naprav še dodatno segrevalo, ampak kaj bi se sekirali. Nam bo vsem lepo hladno in sploh idealno, oni črnici tam doli so pa tako ali tako že navajeni na vročino.

Predvsem pa tole globalno segrevanje ni tako slaba stvar. Že sedaj mi srce zaigra ob misli na idilično sliko Trzina čez par desetletij, ko se bo povprečna temperatura dvignila še za nekaj stopinj. Nikjer več nobenega dolgočasnega gozda, nobene stare smreke ali jelke, da o listavih sploh ne govorimo. Na prehodu na Dobo- no si bomo lahko ogledovali zanimive kaktuse vseh oblik in velikosti in se spobili v senci kakšne vitke palme, kjer bodo okoli nas romantično brenčale nenavadne mutirane muhe v velikosti košarkarske žoge. Naši otroci bodo, obličeni v ljubke zaščitne skanfadre, lahko banane in kokosove orehe obirali kar za hišo. Posušene struge rek in potokov bodo idealne za gradnjo novih avtocest. Pa še do morja bomo imeli blizu. Gladine oceanov se bodo namreč toliko dvignile, da nam ne bo treba potovati dosti dje kot do Postojne.

Morda so potovanja res naporna, toda KUD-ovci gremo še vedno radi na kakšno gostovanje. V petek, 11.07., smo jo s sposojenim kombijem ucvrli vse do Šentjurja, kjer smo v poznih večernih urah nastopali kot zaključna predstava na festivalu Šentjursko polje. Ker naša ognjena predstava »TO JE TO« zahteva precej prostora, smo (kot se za ulični teater spodobi) nastopali kar sredi ulice, ki so jo zaprli ravno v ta namen. Nekaj časa smo se počutili skoraj kot kakšni diverzanti. Sredi prazne temačne ulice smo postavili zapore in scenografijo za predstavo. Kakšnih petnajst minut pred začetkom zunaj praktično ni bilo skoraj nobenega človeka, razen nas in gasilcev. Potem pa se je v kratkem času nabralo preko tristo gledalcev vseh starosti, velikosti in spolov. Predstavo smo začeli nekoliko zadržano, ker smo v zadnjem času vanjo uvedli kar nekaj igralskih in tehničnih sprememb in nismo bili prepričani, kako se bodo obnesle v praksi. Potem pa nas je spodbujanje gledalcev poneslo do ognjevitega konca. Ker v Šentjurju ne vidijo ulične ognjene predstave ravno vsak dan, je bilo njihovih in naše zadovoljstvo še toliko večje.

Naslednji dan je Teater Cizamo zopet spakiral cule in se odpravil prikazovat svojo umetnost v daljni Sladki Vrh na Muri.

Srečanje Avstrijci so Evropski skupnosti spuliti lep šop eurov. Tako že drugo leto zapovrstjo v sodelovanju z izpostavlo Javnega sklada za kulturne dejavnosti občine Pesnica prirejali tako imenovano mednacionalno Srečanje na Muri. Celotjedni festival na obeh straneh meje je svoj vrhunec doživel ravno na sobotni večer z »gažo« (veselico) in kulturnim programom na obeh straneh reke. Ob prihodu ni kazalo najbolje: iz črnih oblakov je rosil dež, edini prostor, ki je bil primeren za izvedbo predstave, pa je bil tik ob zgradbi plinarne, tako da smo se bali, da bo med nasto-

pom prišlo še do kakšnega dodatnega, nenačrtovanega ognjemeta. Vendar so se vremena Štajercem zjasnila, lokalni gasilci pa so poskrbeli za zaščito plinarne. Pred kakšnimi štiristo petdesetimi gledalci iz obeh strani Mure smo odigrali energetsko nabito predstavo in si zaslužili več dolgih navdušenih aplavzov. Še po predstavi so nas gostoljubni Štajerci zadovoljno trepljali po ramah, češ pa smo pokazali Avstrijcem, kako je treba delati prireditve, pa tudi kakšen domač škropec (brizgavec) so nam spontano stisnili v naše hvaležne ročice. Po enournem pospravljanju smo se z brodom brez kakršnihkoli dokumentov odpeljali preko Mure na avstrijsko stran. V mislih smo že videli vsak svoj ogromen »vineršničel«, kako visi preko roba krožnika, pa tudi oberkrainer-dalmatinsko-starogradskega ansambla na naši strani: smo se že nekoliko naveličali. Dunajskih zrezkov je Avstrijcem sicer že zmanjkalo, smo pa zato v zahvalo še na oni strani meje naredili kratko bruhalno (ogrnjeno, da ne bo pomote) predstavico. Ker tudi oberkrainer-pop ansambel na avstrijski strani ni bil popolnoma po našem okusu, smo se vrnili nazaj, na porcijo pravih, avtohtonih slovenskih čevpčičev in skoraj pomotoma zavili v hišico carinikov. Na vsaki strani meje namreč stoji lična brunarica, ki je bolj podobna vikendu kot pa uradni zgradbi. Vsak dan čez Muro pelje le nekaj brodov, na njih pa so v večini meje lokalni kmetje s traktorji. Po pripovedovanju domačinov cariniki in policisti večino službenega časa zato v Muri družno lovijo ribe. (Do sedaj sem mislil, da je najboljša državna službica igrati triangel v policijski godbi, ko na koncertu le nekajkrat rahlo pocijinglaj, medtem ti pa teče beneficiran delovni staž, sedaj pa sem že v rahli dilemi, če ni morda še lažje sede vleči ribe iz Mure.) Potem smo še prespali na gostoljubnem kmečkem turizmu v bližini in po odličnem domačem kosilu odšli domov.

Letošnja KUD-ovska sezona se je tako, lahko rečemo, uspešno zaključila. Gostili in soorganizirali smo republiško Linhartovo srečanje, Kekec je v Dolgi dolini navdušil več kot tisoč gledalcev, s predstavo »TO JE TO« smo gostovali po Sloveniji, otroška skupina je obnovila predstavo Snegujčica in se dobro uvrstila na prireditvi Turizem smo ljudje, organizirali smo nekaj koncertov in vse občinske proslave ter pomagali pri številnih drugih prireditvah v občini.

Trzinci smo se kot gledalci najbolj množično udeležili Kekeca v Dolgi dolini in folklornih dnevov v okviru Trzinske pomladi, nekoliko manj obiska pa je bilo na Linhartovo srečanju in na glasbenem vikendu v dvorani. Ne bomo odkrivali tople vode, če rečemo, da imamo tudi Trzinci kot gledalci najraje sproščene večerne prireditve na prostem, če pa na njih nastopajo domači ljudje, še toliko boljše. Morda bi bilo prav, da se drugo leto vzpostavi odbor za organizacijo Trzinske pomladi, ki bo prireditvi kot celoti dal bolj razpoznaven, individualni koncept, seveda pa ne na račun kvalitete.

Konec prejšnjega meseca smo imeli v KUD-u tudi neljubi obisk. Isti vlomilec je že drugič izkoristil naše zaupanje in si pod krinko pomoči in sodelovanja ogledal dvorano in njeno opremo. Na svojem nočnem vlomilskem pohodu nam je odviljal in odnesel praktično vse audiojojačevalce. Na svojo nesrečo in našo srečo pa je naletel na sveže popleskane odrske deske, tako da so ga policisti na osnovi jasnih sledi izsledili: še istega dne in nam vrnili vsa odtujeno opremo. Prav je, da se policistom na tem mestu zahvalimo za njihovo učinkovito delo, pa čeprav je to v okviru njihovih dolžnosti.

Ravno tako se za potrežljivost zahvaljujemo KUD-ovskim sosedom. Vedno se trudimo, da hrup na vajah in na prireditvah omejimo na najmanjšo možno mero, še vedno pa so ga verjetno deležni več kot drugi prebivalci Trzina. Septembra se začne nova sezona, nov ustvarjalni proces. Do takrat pa vsem lep, kulturni pozdrav!

Andrej Zupanc

POGLLED NAZAJ OB SKLEPU SEZONE

Gledališka sezona mladih ustvarjalcev se je zaključila. Če na hitro preletimo to leto, ugotovimo, da smo letos kar dosti krat stali na odru. V septembru smo najprej odigrali ponovitve lanskoletne predstave *Pepelka*. Potem so se začele priprave na praznovanje sv. Miklavža. Na domačem odru smo predstavo odigrali dvakrat. Dvorana je bila nabito polna, seveda, saj Miklavž pride le enkrat na leto. V prvem tednu decembra je naš spreved na čelu z Miklavžem imel polne roke dela, ker se je, po novem, s kombijem in ne s samni vozil malo naokoli in obiskal tudi druge otroke. Po napornem decembru smo že januarja začeli s pripravami na *Kekca*. V mes smo vaje prekinili in naredili še kratko predstavico o Marjanci Ručigaj, najprej za regijsko tekmovanje, potem pa smo igro nekoliko predelali za državno tekmovanje. Takoj za tem pa smo s polno paro nadaljevali s *Kekcem*. Začeli smo z bralnimi vajami in nato nadaljevali s pravnimi vajami. Pri tem nam je kar dobro ponagajalo vreme, ker je skoraj vsak dan deževalo in smo se morali iz Dolge doline preseliti v dvorano. Če sedaj pomislim nazaj, lahko rečem, da je bilo zabavno, zanimivo in hkrati naporno. V teh nekaj mesecih smo se vsi veliko naučili: od igre do ravnanja z elektriko. Dnevi so se hližali premieri in

vse bolj je kazalo, da predstave ne bo. Slab teden pred premiero smo zamenjali kraj prizorišča: iz Dolge doline smo se »prestavili« v kamnolom. In na vso srečo smo še pred vajo v kamnolomu dobili dovoljenje, da imamo predstavo lahko v Dolgi dolini. Vendar s tem še ni bilo konec zapletov. Elektrike še vedno nismo imeli. Šele dva dni pred predstavo smo dobili elektriko in tisti dan smo prvič imeli tudi tehnično vajo. Stvar je izgledala še kar podobna *Kekcu*. Drugi dan, dan pred premiero, smo imeli generalko, ki se je nihče rad ne spomni, še posebej starejši igralci, ker vedo, kaj pomeni generalka. Bil je popoln polom. Nekateri so bili celo prepričani, da iz vsega skupaj naslednji dan ne bo nič. In res se je začelo zelo slabo.

Zgodaj popoldne smo začeli s pripravami, kazalo je zelo dobro. Takrat nam je g. Florjančič (Smuk) pripeljal ovce. Spravili smo jih v njihovo ogrado, a je ena ovčica na lepem dvignila nožice in hop, že je bila v gozdu, hitro za njo pa še najmanjša ovčeka. Naša reakcija je bila: »Hitro za njimi!« Mi, nespametni ljudje: po nekaj časa sta se obe sami vrnili v ogrado. Sledil je »krambol« Rožletove glave z vogalom strehe. Med tem časom se je naš tehnik Tomaž Šlapan trudit usposobiti reflektorje, pa ni in ni šlo. Končno je ugotovil razlog: vse žarnice so pregrele (naj povem, da je bilo to manj kot uro pred predstavo). Tokrat lahko rečem hvala Bogu za mobilite, Toneta Ipravca, hitri avto

in gospoda Stražarja. Naši delavci so odbrzeli na Studenec, kjer so nam ljubeznivo posodili reflektorje. Seveda, kazalci na uri niso čakali, nezadržno so tiktakali že čez osmo uro, ko naj bi se predstava začela. Med tem ko smo mi vsi polni adrenalina čakali v zakulisju, so nič hudega sluteči gledalci nestrpno čakali predstavo. Končno je bila ob 20:40 stvar pripravljena za začetek. V trenutku, ko so prvi igralci stopili na oder, je trema popustila in stvar se je začela odvijati, tako kot je bilo v načrtu. Vseeno pa moram zapisati, da so gledalci eno predstavo gledali na odru, druga pa se je medtem odvijala v zakulisju. Kakšna je bila ta predstava, naj za vse, ki niste sodelovali v njej, ostane skrivnost. Lahko samo rečem, da če bi ji morala določiti žanr, bi bila to komedija. Po štirih predstavah smo tako odšli na zaslužni počitek. V soboto bi morali na gostovanje na Jezerce, pa je predstava odpadla zaradi napačnih datumov, ki so nam jih dali organizatorji. Velik vpliv pa je pri tem imela tudi tista vedno zoprna stvar, denar. Septembra gremo naprej: najprej *Kekec* v dopoldanskih urah za šole in vrtnice ter v večernih urah za vse, ki so željni *Kekčevih* ukani.

Poleg tega pa mislimo že na prihodnjo sezono. Pogovarjamo se o dveh predstavah. Kaj bolj uprijetljivega pa še nimamo v mislih.

Urša Mandeljc

Fotografije z zamudo:

V prejšnji številki *Odseva* smo poročali o prijetnih pevskih nastopih Ljube Jenče in Mete Vranič v sklopu festivala Trzinska pomlad. Zdaj objavljamo fotografiji obeh pevk in ponovno razmišljamo o tem, da je bilo pravzaprav škoda, da njunih nastopov ni obiskalo več Trzinčev. Obe sta se pred maloštevilno publiko res izvrstno izkazali in dokazali, da sta res umetnici, ki sta pripravljene dati vse od sebe tudi pred skoraj prazno dvorano. Tisti, ki so obe pevki poslušali, so bili navdušeni.

STUDENEC, včeraj kozolec, danes zametek sodobnega gledališča

Le kdo bi lansko poletje verjel, ko je več kot 12.000 obiskovalcev gledalo Martina Krpana, domačo predstavo, ko so sedeli na razmajanih neoštevilčenih stolih, zbranih z vseh vetrov, da bo že letos vse drugače. Neverjetna energija prizadevnih kulturnih in političnih delavcev iz Krtnice in bližnje okolice na čelu z nenadomestljivim režiserjem, odličnim organizatorjem, soavtorjem režiranih del, **g. Lojzeto Stražarjem**, je storila nemogoče. **Postavili**

vse se lahko naredi v enem samem koledarskem letu. Res, da so s sredstvi pomagali v prvi vrsti Občina Domžale,

Kuturno ministrstvo in mnogi donatorji, vendar brez velikega truda tudi denarja ne bi bilo. Tu smo lahko ponosni, da je OS Občine Trzin pokazal velik posluš in prispeval opazen znesek. Vem, da bodo nekateri kritizirali, da je denarja še za Trzin premalo, vendar poznavalci vedo, da to poletno gledališče ni samo za redko naseljeno okolico, ampak za celotno kamniško-domžalsko kotlino, saj režiser povabi igralce k sodelovanju iz vseh okoliških društev (letos sodelujeta tudi dva iz Trzina), gledalci pa so iz vse Slovenije in tudi iz zamejstva. Ob podobnem razumevanju političnih institucij in finančni podpori kar najširše okolice sem prepričan, da bo že v nekaj letih to gledališče v ponos ne samo prizadevnim delavcem in Domžalčanom, pač pa vsem nam, ki tako ali drugače doživljamo kulturo na prostem. Po izrednih uspehih s **Planinsko rožo**, **Miklovo Zalo**, **Krpanom**, je prisotna bojazen, da se takšne kvalitete in gledljivih predstav ne da v nedogled ustvarjati. Vendar bodo stalni obiskovalci ugotovili, da nas režiser **g. Lojze Stražar** vedno znova preseneti in ustvari v danih razmerah nadpovprečni spektakel in verjetno ga ni med gledalci, ki mu tega priznanja ne bi dal. Povsod so sicer kritiki in godrnjanci, vendar upoštevajte, da

je ansambel sestavljen pretežno iz amaterjev, ki se s to dejavnostjo ukvarjajo le ljubiteljsko. Več kot tri mesece vaj pa bo zanesljivo poplačano z zadovoljnimi številnimi obiskovalci in ploskanjem na koncu predstave.

Letos je na vrsti komedija N. V. Gogolja **Zenitev**, ki pa jo je mojster **Stražar** opremil z glasbenimi in komičnimi vložki, brez množičnih prizorov pa si predstave pod njegovo taktirko sploh ne moremo zamisliti.

Vse o predstavi in obnovi gledališče ste zagotovo prebrali v Gledališkem listu, zato tega ne bom podrobneje opisoval.

Tone Ipavec

so **popolnoma nov avditorij**, ki vzbuja slutnjo, da tu nastaja gledališče, ki mu ni primerjave daleč naokoli, če sploh kje na Balkanu. Skrb za gledalce jim je bilo vodilo, čeprav je tudi oder, garderobe in vadbena dvorana prepotrebna, so prvo poskrbeli za gledalce, da se jim vsaj malo oddolžijo za številni obisk in dolgoletno zvestobo. Tisti, ki ste godrnjali nad zmedo pri sedežih, prišli uro ali več pred predstavo, da ste si pridobili boljši sedež, boste sedaj mirno lahko prišli na vse predstave le toliko prej kot pri vseh drugih predstavah v urejenih gledališčih. Ljudje, zbrani ob KD-u Mirana Jarca, so pokazali, kaj

PLANINSKO DRUŠTVO ONGER TRZIN MLADI PLANINCI SO SEDAJ V DREŽNICI

1983 - 2003 20 let

Medtem ko berete te vrstice, se v Drežnici nad Kobaridom odvija Mladinski planinski tabor našega PD Onger Trzin. Petindvajset otrok, osnovnošolcev in dijakov uživa v vasi, ki je bila dvakrat razglašena za najlepšo gorsko vasico v Sloveniji. Marsikaj bi se Trzinici lahko pri njih naučili ...

Drežnico smo trzinški planinci organizirano prvič obiskali pred tremi leti za pusta. Torej s povsem določenim namenom, saj smo ugotovili, da so se v Sloveniji najbolj zanimive oblike pustovanja ohranile ravno po raznih podgorskih vaseh. In ker planinsivo ni le gorolazjenje temveč veliko več (med drugim želimo planinci vedno spoznavati kulturo prebivalcev gora) nam ob tem obisku zares ni bilo žal. Pustovanje v Drežnici ni nekaj zbanaliziranega, kar žal poznamo iz »Ljubljanskega kotla«. Tam, v Drežnici, fantovska skupnost še vedno usmerja celotno dogajanje na vasi. Pustovanje ima celo vzgojni pomen. Njihovo pustovanje je neskomercializirano (če samo pomislimo na kurente ☺!). Domačini si niti ne želijo prevlekega obiska od drugod. Zanje je namreč njihovo pustovanje nekakšna intimna zadeva. Mi smo imeli srečo, da smo našli kontakt z g. Kurinčičem, ki nam je povedal marsikaj o sami vsebini njihovega pustnega smečevanja.

Drežniški pustovi so izredno arhaični liki pustnega šemljenja. Tisti s posebnim lese-nim naličjem, »a grdi« oz. »lavlarji« so res nekaj posebnega. Strašljiv in grozljiv videz teh naličij dopolnjuje še ostala oprava: kožuhovinsto ogrinjalo do pasu, izpod katerega visijo raznobarni tra-

MLADINSKI PLANINSKI TAVOR HO

kovi iz blaga. Ogrinjalo imajo prepasano z vrvoju na katerem visita dva kravja zvonca. Nekateri nosijo s pepelom napolnjeno nogavico, s katero oplazijo mladino, še posebej radi dekleta. V sprevidu sodeluje še mnogo drugih, zanimivih likov, katerih vloga je točno določena.

In zakaj ta daljši uvod? »Ta grdga« vam namreč predstavljamo zato, ker letos dela družbo Timu in Lili na znaku tabora.

Letošnji tabor bo v večji meri posvečen spomenu na boje na Soški fronti, saj so italijanski položaji potekali prav po grebenih nad vasjo (avstro-ogrski pa seveda tik ob njih). Skupaj bomo pogledali na Krasji vrh (pod njim sta planini Zaprikrjaj in Zapleč), morda bo katera od skupin obiskala frontno linijo na Krnčici, starejšo skupino čaka dvodnevna naporna, a izredno počuna tura Rdeči rob - Škofič - Vrh nad Peski - Batognica - Krn, ki bo vsebovala tudi bivakiranje, obiskali bomo Bretnjski kot in se povzpeli na Kobariški Stol, mlajši bodo obiskali Matajur, Koseška korita, ...

Pričakujemo nas v zasebnem muzeju I. svetovne vojne Batognica, ogledali si bomo zbirko korenin, lovsko zbirko, plezali v bližnjem plezalnem vrtoču, se kopali v Nadiži, se zabavali ob športnih igrah in imeli ustvarjalne delavnice, ... Tistim, kateri ne gredo z nami je lahko žal.

Pa še to: Z nami je več otrok iz Ljubljane, Domžal, »predstavnic« Ptujca, ... In predvsem, za naše pojme, veliko premalo mladih Trzinčev in Trzinčev.

Jih planinsivo ne zanima, je to »prezahetna« dejavnost za sedanjost mladin, jih starši ne znajo več usmeriti v dejavnosti, ki širijo duha, kjer se da najbolje spoznavati domovino (ali je »amerikanizacija« zares zmagača?), je vzrok v tem, da planinci medijsko nismo ravno zanimivi, saj ne gojimo športnih bojev drug proti drugemu ampak sami s sabo in s svojimi slabostmi. Je vzrok v premajhni podpori v lokalni skupnosti, lokalnih institucijah, občini, šoli - sicer nas vsaka od institucij podpira, ampak ali dovolj v primerjavi z ostalimi primerljivimi društvi?

Odprta vprašanja, ki se vse večkrat porajajo med nami.

»POLETNE TORKIJADE«

Letos smo se v mladinskem odseku PD odločili, da bomo med poletnimi počitnicami pripravili zanimive dejavnosti tudi za tiste, ki bodo ostali doma. In tako je nastala 'Poletna torkijada' - vsak torek nekaj zanimivega! Začeli smo prvega julija, ko nam je Emil z diapozitivni prikazal poti, ki vodijo na Triglav, nato pa smo se

Kaj pa je to en bivak? Sej 'mam' že pa let!

poučili še o opremljenosti, ki jo na taki poti potrebujemo (in se tudi naučili, kako jo uporabljati!). Naslednji torek je Irena pripravila ustvarjalno delavnico, kjer smo iz papirja ustvarjali razne zmake - od navadnih pa vse do tistih čisto pravih, ki bruhajo ogenj. Na tretji torkijadi nam je Boštjan zjutraj prikazal, kako si lahko postavimo zastilni bivak pod milim nebom: zvečer pa smo se s spalnimi vrečami na bivakiranje tudi odpravili. Žal so nam zvečer, ko smo se po raznih igrah in pripovedovanjih

Učenje pravilne uporabe plezalne opreme - sezona vzponov po zavržnanih plezalnih poteh je tu!

zgodb le spravili v spalne vreče, oblaki zagrnili razgled na zvezde. Pončji je parkrat rahlo rosilo, zjutraj pa nas je krajša ploha dokončno prebudila v nov dan, v katerega smo zakorakali nasmejani. Ni kaj, pravi uživaški bivak je bil to. Le kaj se bo dogajalo na naslednji torkijadi? Če te zanima, pridi in poglej. Več podatkov dobiš v prejšnji številki Odseva. Se vidimo!

Tomaž Kocman

DRAGA PRVOŠOLKA, DRAGI PRVOŠOLEC!

Če ti je všeč narava in že veselo hodiš na izlete ali pa si to želiš, te mladi planinci iz Planinskega društva Onger Trzin vabimo, da se nam pridružiš.

Planinci?

Na zunaj nas, kadar se vračamo z izleta, prepoznaš po nahrbtniku in planinskih čevljih, ki jim pravimo gojzarji. Najraje hodimo v gore, pa tudi na čisto navadne sprehode v naravo. Poletu se odpravimo na planinski tabor - pa ne zamenjaj nas za labornike. Tam spimo pod šotori, čez dan pa hodimo na izlete, se igramo, ustvarjamo ...

Kaj bomo počeli, ko se konča poletje?

- ☉ Vsak teden se bomo srečevali pri planinskem krožku. Spoznavali bomo naravo, se igrali, ustvarjali izdelke ...
- ☉ Enkrat na mesec bomo šli na planinski izlet.
- ☉ Poletni pa se bomo odpravili na planinski tabor za več dni.

ZA STARŠE ZAKAJ PLANINSTVO?

Planinstvo je že od nekdaj del slovenske identitete. Vendar zadnje čase zaradi divjega življenjskega ritma vedno bolj zgublja svojo nekdanjo vlogo. Zato je še toliko bolj pomembno, da si ga prizadevamo ohraniti. Planinstvo ni le naporna hoja v klancu, ampak je še veliko več! Otrok z gibanjem na svežem zraku:

- razvija gibalne sposobnosti,
- krepi obrambno sposobnost pred boleznimi,
- spoznava naravo in njene lepote ter razvija prijazen odnos do nje,
- se ekološko ozavešča,
- spozna našo naravno in kulturno dediščino,
- se nauči samostojnosti in
- še mnogo več!

In vse to na zabaven način skozi igro in različne ustvarjalne in poučne delavnice pri planinskem krožku in na planinskih izletih.

Planinski krožek ima na OŠ Trzin že 15-letno tradicijo!

Še več o naši dejavnosti izveš v naši knjižici B.N. in na naši predstavitvi, ki bo 10. septembra 2003 ob 18.00 na OŠ Trzin

ZA DODATNE INFORMACIJE POKLIČITE:

Emil PEVEC (predsednik PD) /
(031) 570-533

Tomaž KOČMAN (načelnik MO - mladinskega odseka) /
(031) 880-894

Irena MUČIČABIČ (vodja planinskega krožka za najmlajše) /
(031) 562-092

OGLAS

Da bi okolica hlišce, kjer domuje PD Onger Trzin spet postala prijazna in lepo urejena, moramo planinci imeti kosilnico.

V kolikor imate doma kosilnico, ki je ne potrebujete več, vam bomo neizmerno hvaležni, če nam jo poklonite ali prodate za kakšen simboličen znesek.

Ponudbe sprejemamo na naslov društva (p.p. 12, Trzin) ali na e-pošto (info@onger.org).

KOŠUTNA – bogoslužje na višini

Vsako leto v juniju pripravi trzinski župnik za občane obred svete maše v gorah, na planini Košutna (1779 m) v družinski kapelici Krtovih iz Stranj - Podjelše pri Kamniku. Kapelico sv. Hieronima s podobami F. Barage in A. M. Slomška so leta 1965 postavili v spomin na Janeza Prodrika, ki se je smrtno ponesrečil pod plazom. Je najvišje ležeča zasebna kapelica in je na seznamu naravne in kulturne dediščine.

Zbirno mesto je bilo na Kriški planini pod Kravcem, kjer je parkirišče, nato so se udeleženci po skupinah podali peš na uro in pol dolgo, nezahtevno pot pod Kravcem, mimo Dedca do kapelice. Običajno se glavina tudi vrača po tej poti. Izjeme so le nekateri, med katerimi prednjači Janez Šlebe, ki mu je običajna pot premalo in se krožno preko vrha Korena spusti na Košutno. Pa tudi drugi, kot na primer Tone Zupan, Maks Prelovšek, Tomaž Kralj, Lubi in še nekateri, jo radi mahnejo po daljši poti. To pot so za povratek po daljši poti zvalili kar vse udeležence, tako da smo se vračali mimo Kompocele (1989 m), preko vrha Korena (1999m) in Zvoha (1971 m) ter Doma na Krvavcu nazaj h parkiranim vozilom. Pot za običajnega planinca ni nič posebnega, za nekatera, ki so prvič okusili slast planinarjenja, pa je bil spust po Ježu kar velik podvig, saj je blizu 30 m dolga prepadna strmina predstavljala trd orih in morda tudi malce strahu. Odsek je sicer zavarovan z jeklenicami in klini, pa vseeno je bila megla, ki je bila na tem delu tako gosta, da se ni videlo prepadnih sten in vrtoglave višine, dobrodošla. Nekateri so naredili na tem delu magisterij iz planinstva, za vse pa se je srečno končalo in razen rahle utrujenosti nas je prevevalo čisto veselje ob doseganju, in prepričan sem, da ni bilo nobenemu žal doživeti tega dne; spominjali se jih bodo še dolgo.

Zakaj se daritve svete maše na Košutni udeležijo vsako leto od 20 do 30 ljudi in še to pretežno tistih, ki niso vsako nedeljo v cerkvi? To je težko razumeti tistemu, ki tega ni sku-

sil sam. Že pot sama je nekaj posebnega. Tu družno premaguje napore planinarjenja skupina ljudi, ki jih običajno ne družijo ne cerkveni obred ne planinstvo. Pa vendar vse preveča poseben duh solidarnosti, prijateljstva, sreče; kot da smo člani ene same razumevajoče družine. Ko na ciju pri Krtovi koči posedemo, se preznajeni preoblečemo, malo odpočijemo, se razvije živahen pogovor, med katerim udeleženci kar tekmujejo, kdo bo komu kaj ponudil s seboj prinesenega: tu so klobase, pa sendviči, sadje in še kaj; obvezna pa je tudi kakša slina, ki pride preznajenim telesom še kako prav. Seveda ne preveč.

Nato pride glavni del: daritev svete maše, ki jo z občutenim in trenutku primernem počutju nepozabno daruje trzinski župnik g. Pavle Kr. Navzoče prevečajo različni občutki: ta se spomni svojih najdražjih, ta pomoli za zdravje družine, največkrat imajo v mislih otroke, še veliko je teh želja in občutij. Med mašo si udeleženci podajo tudi roke in izrazijo dobro željo. Nepozaben pa je trenutek popolnega miru in sreče, če hočete tudi blaženosti, ki te obhaja v ostrju prelepih gora v popolnem miru in tišini. Kot da se je ustavil čas. Prenekateri si zaželi, da bi ta trenutek trajal večno. Tudi obhajilo je nekaj posebnega, saj so hostije pomočene v vino in kdor se prej ni pokesal grehov, se jih v tem trenutku prav zagotovo.

Po obredu ima še vsakdo priložnost, da pozovni na mali zvonec, da prav prijetno zadoni proti kamniškim vrhovom, nato pojedjo še preostanek hrane in popijejo obvezno kavo ter se napotijo domov. Vsakič je enkratno in nepozabno in marsikdo je sklenil: dokler ga bodo noge nosile, se bo udeleževal obreda na Košutni.

Prihodnje leto nasvidenje!

Tone Ipavec

Novice iz športnega društva Trzin

V juniju so športniki nadaljevali z igranjem v ljubljanski rekreativni ligi, tako v malem nogometu kot tudi v košarki, trzinski košarkarji pa so sodelovali tudi na košarkarskem maratonu na Duplici pri Kamniku.

25 ur košarke na Duplici

13. in 14. junij sta bila dneva, ki bi si ju vsak, ki ima rad košarko ali pa je košarkar, na koledarju označil kot praznik. Na Duplici je bil namreč takrat košarkarski maraton, na katerem se je pomerilo 10 ekip. Na eni strani so se pod skupno 'zastavo' borile združene ekipe iz Duplice in Kamnika, na drugi pa združene ekipe Trzina in Mengša. Na tem maratonu je Trzin sodeloval z dvema ekipama (tako kot na Hitovem maratonu), in sicer z ekipo Ultri Trzin ter Pevc Trzin.

Začetek dupliškega maratona je zaznamoval dež, kljub temu pa so fantje nadaljevali z igro, vse dokler jih z igrišča ni pregnala toča. Trzinci so nasprotnike presenetili s hitro igro in so vodili, vse dokler se ni igrišče spremenilo v drsališče. Po toči pa so igralni pogoji postali pravzaprav nemogoči, Dupličani pa so kaj kmalu izkoristili prednost poznavanja domačega igrišča. Koše so začeli zadevati od daleč in Trzincem s tem onemogočali hitro igro. K sreči je dež prenehal, igrišče se je posušilo in publika je zopet lahko opazovala lepe košarkarske predstave.

Vabimo trzinske gospodinje in druge ljubitelje kulinarike, da pripravijo čimveč marmelad, vkuhanega sadja, zelenjave ipd., kar bodo lahko ponudili na jesenskih tržnicah.

Vse, ki bi radi poravnali članarino PD Onger Trzin (oz. oujno rabijo člansko izkaznico pred odhodom v hribe) obveščamo, da članarino (s katero uveljavljate vrsto popustov!) še vedno lahko poravnate v Papirmiči Čačka (Trzin Mlake) in v trgovini »Pri Jurju« (stari Trzin).

Obenem čestitamo našemu članu Sandiju ob osvojitvi Ararata in Kakarja!

Na maratonu se je vodstvo ves čas menjalo, vseeno pa so Dupličani pokazali večjo vztrajnost. Pri ekipah Trzina in Mengša je proti koncu celo začelo zmanjkovati igralcev, predvsem zaradi poškodb, tako da so morali nekateri igrati več tekem zapovrstjo (tudi po dve ali tri zapored), kar je privedlo do izčrpanosti teh igralcev. Dupličani so to izkoristili in si počasi nabirali prednost, tako da je le-ta pred zadnjo tekmo znašala že 80 točk.

Zadnja tekma (imenovana tudi All-Stars, v njej igrajo najboljši igralci iz obeh skupin op. p.) zaradi premočnega vodstva Dupličanov tokrat ni odločala o zmagovalcu, a je bila kljub temu (ali pa prav zato) prava poslastica. Med njo so gledalci videli toliko zabijanj kot prej v celotnem maratonu, vsi igralci so se maksimalno potrudili in kljub izčrpanosti igrali atraktivno, včasih se je celo zdelo, kot da imajo krila, podaje so letele proti nebu...

Končni rezultat je bil 60 točk v prid domačinov Duplice, vseeno pa so jim Trzinci dobro pokazali zobe in veliko košarkaškega znanja ter že na sami prireditvi poslušali veliko pohval na račun trzinske igre.

Na koncu maratona so razglasili tudi najboljšega igralca. Pri združenih ekipah Trzina in Mengša si je lovorniko prigrabil Trzinec Gorazd Gorupič.

Tudi na tem maratonu je funkcijo trenerja in glavnega motivatorja prevzel Stane Zevnik, ki je svoje ekipe uspešno pripeljal do konca maratona.

Naj ob koncu povermo še to, da je Dupliški maraton tradicionalen. Vsako leto ga organizira eno od nastopajočih moštev (Duplica, Mengeš, Trzin). Junija naslednje leto lahko torej pričakujemo košarkarske boje na trzinskem igrišču.

Lestvica:

1.	KAJA GROSUPLJE	7	7	0	279	:	184	95	14
2.	ŠD TRZIN	6	5	1	270	:	216	54	11
3.	KK BATINE	7	4	3	244	:	224	20	11
4.	LEDO ČIPER	7	4	3	234	:	216	18	11
5.	ŠD ŠKOFLJICA DRUNKERS	6	4	2	212	:	201	11	10
6.	EKIPA X	7	3	4	169	:	190	-21	10
7.	ŠD KBM	6	1	5	144	:	218	-74	7
8.	DGNL	6	1	5	148	:	228	-80	7
9.	ŠIŠKA	5	0	5	106	:	118	-12	5

Trener ekipe ŠD Trzin je Stane Zevnik in ne Zelnik, kot se nam je pomotoma zapisalo v prejšnji številki. Za napako se opravičujama.

Sponzoji:

Ultri Trzin

Pevc d.o.o.

Občina Trzin

Športno društvo se ob tej priložnosti zahvaljuje Občini Trzin, ki je pomagala s finančnimi sredstvi.

Košarka - Ljubljanska rekreativna liga

V juniju so trzinski košarkarji nadaljevali z dobrimi igrami v ljubljanski rekreativni ligi. Premagali so namreč vse neposredne nasprotnike za drugo mesto, tako da je trzinska ekipa na drugem mestu trdno zasedrana, čeprav za nasprotniki zaostajajo za eno tekmo. Kot smo zapisali že v prejšnji številki Odseva, za napredovanje v naslednjo skupino vodijo prva tri mesta. V poletnem času je liga prekinjena, vendar se nadaljuje septembra, ko bodo ekipe odigrale še ostale tekme in ko bodo nadaljevale z razigravanjem.

Športno društvo Trzin pa že sedaj vabi vse ljubitelje košarke na tekme 4.9.2003 ob 18.20 ter 11.9.2003 ob 19.10. Tekme bodo igrali na zunanjem igrišču Športnega centra Ježica.

Mateja Erčulj

Rezultati:

05.06.2003	ŠD ŠKOFLJICA	:	ŠD TRZIN	48 : 50
12.06.2003	ŠD TRZIN	:	LEDO ČIPERS	35 : 25
19.06.2003	BATINE	:	ŠD TRZIN	30 : 39

*Kako prazen je dom, dvorišče,
naše oko zaman te išče,
ni več tvojega glasu, smehljaja,
le sledi ostale so povsod
tvojih pridnih rok*

ZAHVALA

Ob boleči izgubi naše drage žene, mami , mame, sestre in tašče

IVE NAROBE

se zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki so nam v težkih trenutkih stali ob strani. Hvala sosedom iz ulic Za hribom, Habatove in Grajske ulice ter podjetjema VELUX in HELIOS za darovano cvetje in sveče.

Hvala gospodu župniku Pavletu Krtnu in gospodu Jožetu Tomšiču za lepo opravljen poslovilni obred, pevskeemu zboru za ganljivo petje, gospodu Emilijanu Pevcu in gospodu Francetu Banku za poslovilne besede, praporščakom, zastavonoši, gasilcem in trobentaču.

Zahvaljujemo se tudi Centru za intenzivno terapijo na Oddelku za torakalno kirurgijo Kliničnega centra Ljubljana.

Iskrena hvala vsem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti in izrekli sožalje.

Vsi njeni

ZAHVALA

Ob boleči in nenadni smrti najine mame

VERONIKE KLINAR

se zahvaljujemo vsem sosedom, sorodnikom, prijateljem, znancem in vsem, ki so nam ob boleči izgubi stali ob strani.

Posebno se zahvaljujemo pevcem, PGD Trzin, društvu upokojencev Žerjavčki, gospodu Pavletu Krtnu in vsem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti.

Žalujoci njeni bližnji

ZAHVALA

V 30. letu starosti nas je zapustila naša draga hčerka, mamica, sestra in teta

VESNA LAMBERŠEK, roj. Krallj.

Iskreno se zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom in znancem za izrečeno sožalje, darovane sveče, cvetje in svete maše.

Hvala gospodu župniku Krtnu za lepo opravljen pogrebni obred.

Hvala vsem, ki ste našo Vesno pospremili na njeni mnogo prerani zadnji poti.

Vsi njeni

IN MEMORIAM

17. avgusta mineva leto dni, odkar smo se na mengeškem pokopališču poslovili od

JOŽETA ŠTIHA

občinskega svevnika in mandatu 1999 – 2002 in predanega kulturnega ter društvenega delavca v našem kraju.

Velikokrat se ga spominjamo.

OBČINA TRZIN

»DA NE BO PREPOZNO«

»DA NE BO PREPOZNO«, se je glasil prispevek gospoda Marcela Koprola iz Ljubljanske ulice 12 v Trzinu, ki ga je objavil v zadnjem glasilu Odsev, junija 2003, s katerim se v glavnem strinjam. Res je večini prebivalcev Trzina za urejen in varen kraj, saj so samo z občutkom visoke stopnje varnosti lahko srečni, da so krajani Trzina, in še bolj ustvarjalni. Res je grozljivo divjanje po Ljubljanski ulici, vendar se ne strinjam, da samo po njej, temveč da kar po vseh. Veseli me, da so ljudje, ki opazijo, kaj je narobe v našem kraju in da na napake ali neurejenost opozorijo pristojne. Nikakor pa se mi ne zdi prav, da svoj dobronamerni članek o napakah začinjijo z zli-vanjem gneva povprek po vseh »občinskih veljaki«. Ali pa je mogoče to že sirankarska predvoilna propaganda? Se morda motim, ali ste res v upravnem odboru neke stranke, gospod Kopro, morda boste čez kakšno leto vi občinski veljak in bo nekdo vas z enakim tonom »spraševal« o tem in onem, ne glede na to, ali ste odgovorni za to in ono ali ne.

Kakorkoli že, napisali ste nekaj koristnega, čeprav bi mogoče počakali, če bi vedeli, da bo članek na temo o varnosti v cestnem prometu v naslednjem občinskem glasilu Odsev.

Torej, v Trzinu obstaja Svet za preventivno in vzgojo v cestnem prometu (SPVCP), ki se je v letošnjem letu sestal dvakrat. Na drugi seji dne 26.05.2003, ki je bila v bistvu tehnične narave, sem bil izvoljen za predsednika SPVCP občine Trzin, ker se je prejšnji prese-lil iz naše občine. Kot novi predsednik sem proučil zajetno dokumentacijo o dotedanjem delu SPVCP občine Trzin in moram poudariti, da je bilo kar nekaj storjenega. Nekdanji svet se je zavzemal za nakup obvestilnega radarja za umirjanje prometa na naših ulicah, ki ga bomo realizirali v najkrajšem času. Omenjeni radar bo kasneje tudi v pomoč občinskemu redarju, ki bo z novim Zakonom o varnosti v cestnem prometu imel večje pristojnosti tudi na področju ostalega prometa, ne samo mirujočega. Najbolj zagrete voznike »formule« bo lahko kaznoval. V občinski upravi že potekajo aktiv-

nosti, da se oblikuje strokovna družba, ki bo opravljala dela na področju komunalnega redarstva in inšpekcije ter vodila vse upravne in pravne postopke do zaključka. S tem v občinski upravi ne bodo potrebne nove zaposlitve, služba pa bo izrazito strokovna, nepolitična in tako nepristranska. Kot novi predsednik SPVCP v občini Trzin pa sem že sodeloval pri kolesarskih izpitih v OŠ Trzin in se 23. 06. 2003 udeležil posveta predsednikov in tajnikov občinskih svetov za PVCP v RS.

Na posvetu je predsednik sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu Republike Slovenije mag. Bojan Žlender poudaril, da so za boljše varnost v cestnem prometu pomembni:

- ukrepi na področju infrastrukture (načrtovanje gradenj in osvetljenosti kritičnih točk...)
- preventivne akcije,
- obveščanje javnosti in propagandne akcije,
- represivni ukrepi (občinski odloki in usmerjanje dela občinskih redarjev).

SPVCP Občine Trzin bo:

- nadalje sodeloval pri načrtovanih gradnjah infrastrukture, ki žal na Ljubljanski cesti še ni zaključena (in bo zaključena po načrtovani gradnji na drugi strani ulice, do tedaj pa bo veljala omejitev hitrosti v naselju, to je 50 km/h);
- sodeloval pri akcijah pred in ob začetku novega šolskega leta (transparenti, »rumena ruta«, »bodi previden«, »z glavo na zabavo«, »varnostni pas – vez z življenjem«, »otrok v avtu...«) in med letom z vzgojnimi delavnicami v osnovni šoli.

- v petek, 19.09.2003, z okroglo mizo na temo varnost v mestnem okolju, sodeloval v akciji »V mestu brez avtomobila«, ki bo potekala od 16. do 22. septembra. Na to srečanje za okroglo mizo so javljeni vsi, ki imajo konstruktivne predloge za izboljšanje prometa v naši občini;
- vključen tudi v IV. mednarodni teden prometne varnosti, ki ga je OZN razglasila od 5. do 12. aprila 2004. V to akcijo se bomo vključili tudi pri nas, in sicer bo 7. april posvečen zmanjšanju agresivnosti v prometu. Tedaj pričakujemo tudi opozorilni radar, ki bo nameščen na najbolj obremenjeno ulico. Kljub temu da novi Zakon o varnosti cestnega prometa še ne bo veljal in za radarjem še ne moremo pričakovati občinskega redarja, pa se bomo dogovorili s policijsko postajo, da bo za njim policist, lahko tudi s »pištolco«.

Poleg tega občinska uprava pripravlja nov odlok o prometnem režimu za celotno naselje.

Verjamem, da vse, kar bi bilo potrebno postoriti v našem kraju, še ni omenjeno, zaradi tega pričakujemo, da bomo to povedali na okrogli mizi dne 19.09.2003 ob 19.00 uri v Kulturnem domu občine Trzin in tedaj tudi dorekli določene ukrepe za boljše prometno varnost.

Trzin, 30.06.2003

PREDSEDNIK
SPVCP OBČINE TRZIN
Zoran RINK

VROČA STRAN

KAJ SE BO DOGAJALO V TRZINU V NASLEDNJEM MESECU

Ker v uredništvu Odseva ne vemo za vsako prireditev, ki se bo dogajala v naslednjem mesecu, vabimo vse, ki pripravljajo kako zanimivo prireditev, da nas o tem obvestijo. Vroča stran ureja Tanja Prelovšek, zato se s svojimi podatki obračajte nanjo (tel. št. 564 18 73). Pokličite Tanjo in za vašo prireditev hodo izvedeli vsi Trzinci!

29. 7. - 6. 8.	MO PD Onger Trzin	17. mladinski planinski tabor za osnovnošolce »Drežnica 2003«
7. 8.	7.00 TD Trzin in DU Žerjavčki	Pod strokovnim vodstvom ge. Zinke Jordanov boste nabirali in se poučili o zeliščih na naših travnikih in gorzdovih - zbirališče pri Mercatorju
12. - 15. 8.	MO PD Onger Trzin	Tabor »veteranov MO-ja« - Dovje (za dijake in študente). Info Urša Košir (041) 211 080 ali Emil Pevec (031) 570 533
14. 8.	9.30 TD Trzin	Ogled Kamnika - Zbirališče ob 9.30 uri pred TIC Kamnik, Tomšičeva ul. 23 / nasproti avtobusne postaje/. Informacije Anamarija Šilar, GSM 041 221445 in Jožica Valenčak GSM 041 668 615.
19. 8.	9.00 MO PD Onger Trzin	»Poletne torkijade«: Lahkih nog naokrog (za osnovnošolce in dijake), zbirališče pri društveni hišici, info Urša Košir (041) 211 080
21. 8.	17.00 TD Trzin	Prikaz rezi letošnjega balkonskega cvetja za prezimovanje, negovanje in varovanje pred škodljivci - zbirališče ob 17. uri na domu Boštjana Žnidaršiča, Za hribom 13. Informacije B. Žnidaršič, GSM 040 593 863
26. 8.	20.00 MO PD Onger Trzin	»Poletne torkijade«: Poletni utrinki (za mlado in staro!). »Prerez«, kaj smo počeli na poletnih torkijadah.
28. 8.	10.00 TD Trzin	Ohranjanje kulturne dediščine - delavnica na gradu Jablje pod vodstvom konservatorke Damjane Pečnik - Informacije Jožica Valenčak, GSM 041 668 615.

NAPOVEDUJEMO:

10. 9. 18.00 MO PD Onger Trzin

Predstavitve planinskega krožka - v OŠ Trzin

GORENC s.p.
Ljubljanska 44, Trzin

telefon: 01 564-17-91
GSM: 041 644-121

Popravila: - TV sprejemnikov,
- PC monitorjev,
- audio naprav.

Montaža klasičnih in SAT anten ter avtoakustike

AVTOLICARSTVO VIDMAR

Nudimo vse avtolicarske
in avtokleparske storitve

Hobotova 78, 1236 Trzin, Tel.: 01/564-20-27

Testenova 69, 1234 Mengeš
Tel.: 723-02-70, fax 723-02-75
GSM 040/730-275
e-mail: elshop@siol.net
http://www.elshop-sp.si

**AVTOMATSKA VRATA
Z DALJINSKIM ODPIRANJEM**

SERVIS PRODAJA IN MONTAŽA

 Crawford

garažna in industrijska vrata, nakladalne ploščadi

**HITRA DOSTAVA - KONKURENČNE CENE
KURILNEGA OLJA**

Možnost plačila na obroke

Dobeno 75, 1234 Mengeš

Telefon: 01 / 723 09 00 www.hp-commerce.si

clean beat d.o.o. Pod gordom 17, 1236 TRZIN
tel/fax: 01 / 564 46 73 . gsm: 070 / 630 - 671 e-mail: samo.music@siol.net

ČISTILNI SERVIS!

STANOVANJA, HIŠE ALI POSLOVNI PROSTORI

- ČIŠČENJE STEKLA
- TALNIH OBLOG
- OBLAZIJENEGA POHIŠTVA (SEDEŽNE GARNITURE, STOLI, JOGIJI...)
- GLOBINSKO ČIŠČENJE NOTRANJOSTI OSEBNIH IN TOVORNIH VOZIL
- STROJNO ČIŠČENJE, IMPREGNACIJA IN KRISTALIZACIJA MARMORJA
- STROJNO ČIŠČENJE IN IMPREGNACIJA VINASA, PARKETA...

IZDELAVA IN MONTAŽA SENČIL!

- LAM. ZAVES IN ŽALUZIJ
- ROLOJEV
- ZATEMNITVENE TERMOREFLEKTIVNE IN PROTIVLOMNE FOLIJE

SLIKOPLESKARSKE STORITVE!

NERJAVEČE STOPNICE IN OGRAJE

IZDELAVA
konstrukcije
poljubnih velik.
odkovanje po vaših
zahtevih in po obliki
in risavah naloge
in vašega arhitekta.
Izdelamo vam tudi
kolčke - ramparje
kot tudi za urganje
postavila in parnič.
Hitro in ugodno.

KOLIČKI

EBTs ŠKRLEP & RUČIGAJ d.n.o.
Jamčeva cesta 41, Trzin
tel. 01/564 23 30 gsm 040/566 588
fax: 01/564 20 06
e-pošta: extrabebe@siol.net